

ANUL VI.— No. 7.

IULIE 1925.

off

REVISTA VÂNĂTORILOR

Alley

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI“: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“
(Aceste dispozițiuni fiind valabile numai până la 31 Decembrie 1925)

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Important !

Se aduce la cunoștința domnilor membri, că a sosit la Uniune cartușele comandate în Franța și stau la dispoziția d-lor precum și a societăților de vânătoare afiliate. Acestea sunt rugate a trimite de urgență un delegat, pentru a ridica întreg stocul de care vor avea nevoie.

Precum am mai anunțat anterior, aceste cartușe sunt în calibrele 12, 16 și 20, încărcate cu pulbere fără fum franceză T și toate felurile de alice curente.

Specificăm, că am adus în aceste calibre și cartușe reduse, speciale pentru prepelițe.

Costul lor : Lei 7,50 cele normale,
Lei 7 cele reduse.

ARME DE VÂNATOARE

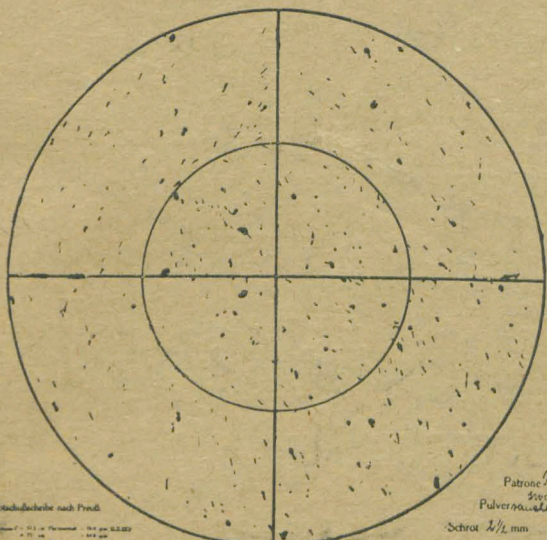
PENTRU

MEMBRII „UNIUNEI“

CUM TRAG ARMELE FABRICATE PENTRU U. G. V. R.
DE FIRMA F. JAEGER & Co. SUHL

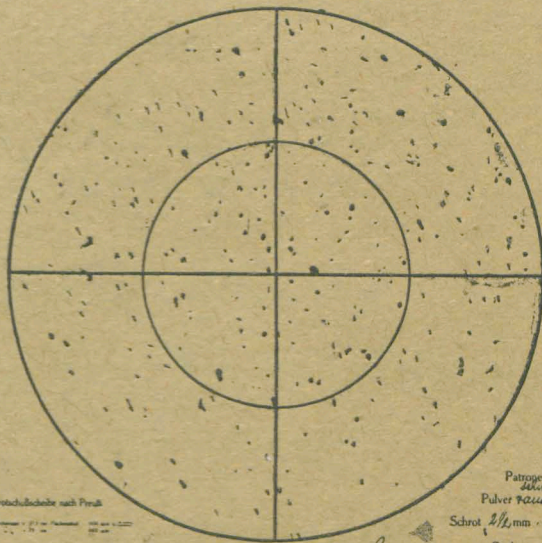
Reproducerea fotografică a câtor-va cible originale obținute la standul oficial de încercare din Neumannswalde

Waffentechnische Versuchsstation Neumannswalde-Neudamm

Țeava stângă: 278 alice (2 1/2 mm.)

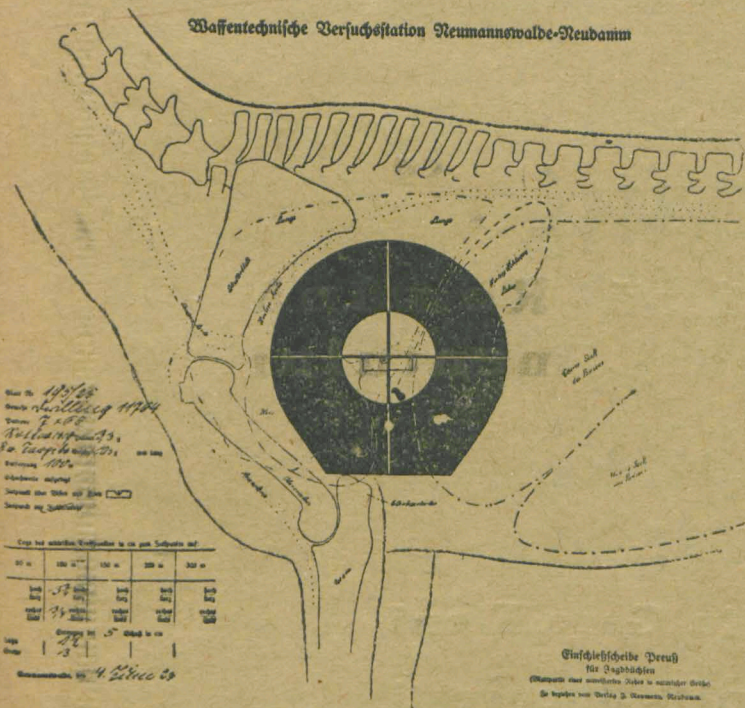
Waffentechnische Versuchsstation Neumannswalde-Neudamm

Țeava dreaptă: 253 alice (2 1/2 mm.)

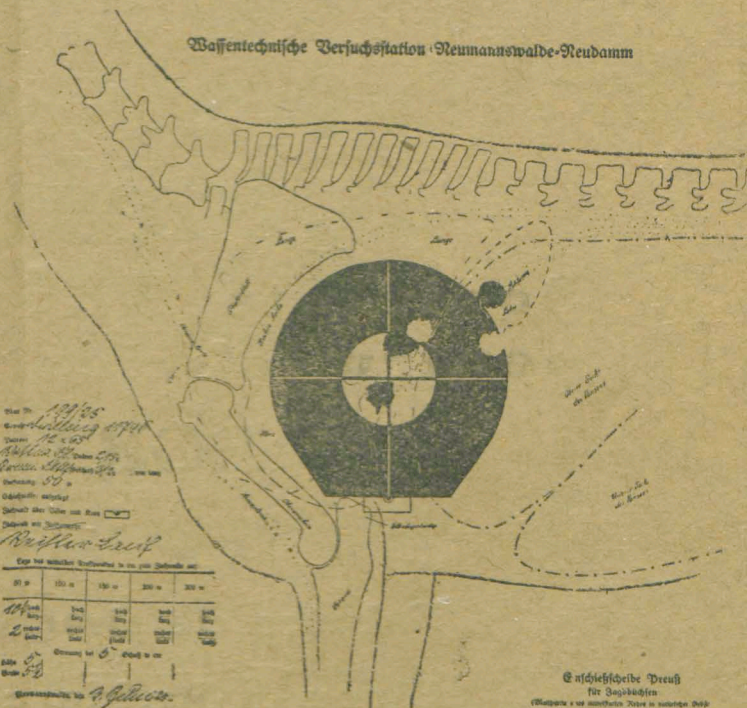
(Tir extraordinar obținut la 35 m. într'un cerc de 75 cm. diametru cu arma No. 11753 comandată de „Uniune“ pentru D-1 Gr. Moldovanu). Ambele țevi au obținut predicatul: superior.

Waffentechnische Versuchsstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 100 m. cu drillingul cu cocoșe No. 11764, comandat p. M. I. Serafin. Glonț de mare viteză, cal. 7 x 65 (Predicat obținut: „superior“)

Waffentechnische Versuchsstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 50 m. cu țeava dreaptă a drillingului hammerless No. 11746, comandat p. d-l I. Philipovici, cu un glonț Brenneke cal. 12. (Predicatul obținut: „superior“)

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „Uniunii“ franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Pentru orice comandă se va trimete «Uniunii» un cek de Mărci aur, reprezentând 50% din valoarea comenzii. Cu formalitățile de import și vămire se însărcinează «Uniunea».

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

■ ■ ■

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

■ ■ ■

DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

■ ■ ■

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală
(CIMENT-PORTLAND)**

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

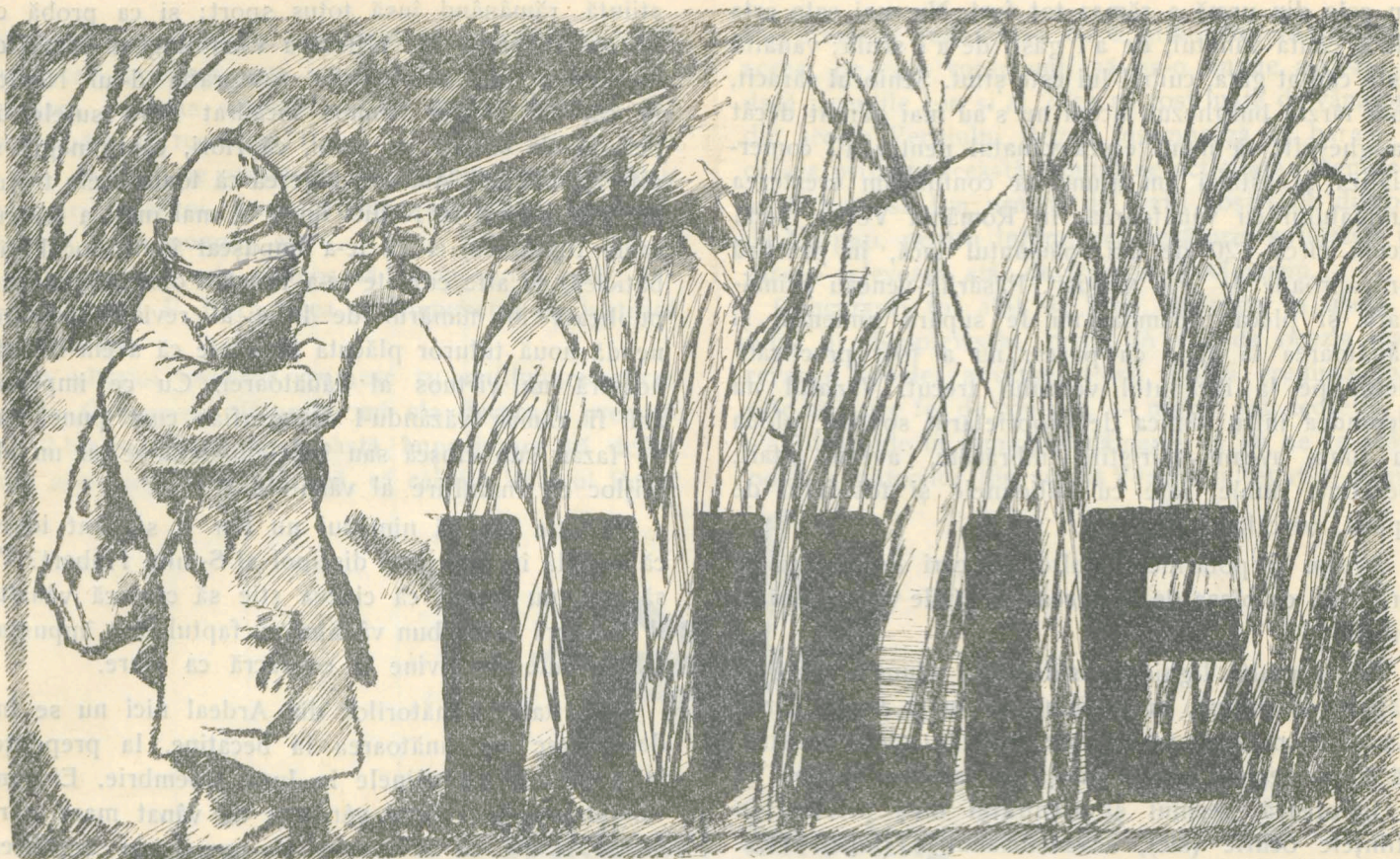
Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

**SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRAILA**

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Vânătoarea

O punere la punct

de Mișu Cornescu, Târgoviște

„Controversa“ mult iubitului meu prieten d. Dr. Scupiewski mă obligă să nu las condeiul până la tranșarea ei.

Sunt două școli; una susținută cu tăria competenței d-lui Nedici, la care s'a realiat în ultimul timp mult iubitul nostru Racottă, iar alta este aceea la care am învățat noi, acei cari am putut învăța, vânătorii din Vechiul Regat.

Altă mentalitate, altă educațiune vânătorească la noi, alta dincolo de Carpați. Nici odată vechiul vânător din România Mică n'a avut ce învăța în privința vânătoarei dela școala nemțească.

Am vânat patru ani la rând în Austro-Ungaria și cu toată bună voința pe care am avut-o, atât eu cât și ceilalți prieteni, n'am putut vedea un câine bun de vânătoare, n'am putut vedea un vânător care să ne placă, necum un artist al vânătoarei. — Nimic paradoxal, iubiți cititori.

Revistele de vânătoare din trecut fac mărturie completă că mulți din Vechiul Regat am considerat sportul vânătoarei ca o artă și o știință în acelaș timp.

(Rog pe demult neîntâlnitul meu iubit prieten Alecu Davila, fost director general al Teatrelor în timpul Renașterii, să-și reamintească de acele timpuri și să-și dea obolul. Tot ast-fel și pe d. Sagasta Bălănescu).

Ce pot scrie eu aci de arta acestui sport?

Artă trebuie să fie simțită, să fie cultivată ca atare,

să avem simțurile educate în felul de a putea percepe această artă, să te naști artist.

Citesc pe Alexandru Odebescu în „Pseudo-Kineghetikos“, citesc pe d. Henry Bordeaux în prefața lui la lucrarea d-lui de Saint Séverin, am citit multe, foarte multe lucrări cinegetice franceze și traduceri din englezește și nicăerea, în această altă școală, după care noi am ridicat acest sport artistic la gradul de știință (sic), nu găsec că vânătoarea este subordonată, este o anexă sau chiar în strânsă legătură cu creșterea vânatului.

În educația noastră vânătorească am învățat ca pe lighioana crescută de noi să n'o împușcăm, să nu chemăm ierunca cu țârâtoarea, nici pe cerb cu răgetul, și făcând nițică psihologie comparată a acestor două școli cari ne împing astăzi la controversă, găsim explicațiunea.

În Austro-Ungaria, țara când-va feudală, săracă în vânatul călător, au alergat la surogatul sportului vânătoarei; au crescut la iepuri de-ți este silă să tragi cu pușca în ei, au crescut potârnică, fazani. În multe locuri i-au băgat în cotețe de unde le dădeau drumul la timpul oportun și nu odată li s'a întâmplat să dea drumul la rațe în pădure și la iepuri în baltă.

Ca în ori și ce țară feudală „res nullius“ nu exista; ce eră pe sol, sub sol și deasupra solului era bunul seniorului. Cine ucidea un iepure pe moșia seniorului comitea o crimă, mai târziu un delict și

în cele din urmă a rămas tot furt. Nu mai este arta de a căuta vânatul, de a-l găsi, de a-l scula; vânatul este căutat gata, cuibul lui este știut. Seniorul sărăcit, mai târziu burghezul lacom nu s'au mai gândit decât la gheșeft: să înmulțească vânatul pentru a-l comercializa și astăzi am ajuns să confundăm creșterea animalului cu vânatoarea. În România Veche, până acum circa 120 de ani, pământul încă, în practică era aproape de „res nullius”. Păsările veneau primăvara și plecau toamna, nu le supăra nimenea, și vânatoarea la sbor cu pușca, nu a fost practică decât pe la începutul veacului trecut. Vânatul nu depindea întru nimica de proprietarul solului; ploua la timp, aveam miriștile îmbrăcate, aveam sitari, becașine, duble, rațe cu milioanele și tot felul de specii, pârçalabi, etc., etc.

Aveam și potârnică multe, pe cari *braconierii* le prindeau cu plasa de le duceau în țările vecine pentru prăsilă.

Ereau multe lighioane sălbatice; adunate toate și băgate la puțină, ar fi adus un mare venit Țării. Ca și în prezent, pește este mult în apele noastre; să crești peștele este o știință pe care mă închipui că o ignorează vechiul și admiratul meu prieten în științele oculte (sic), academicianul d. Ionel Alex. Brătescu-Voinești, care practică cu pasiune sportul pescuitului cu undița. Peștele este un factor al economiei naționale; pescuitul însă cu undița, cu mreaja, este un sport. Tot ast-fel și cu vânatul; dacă l-am aduna ca pe pește cu plășile, cu năvoadele etc., dacă am comercializa vânatul științificește, — după ce l-am crește —, am aduce un venit frumos Statului, dar vânându-l după regulele artistice ale sportului, este ca și cum pescuești cu undița sau cu mreaja. Una este pescuitul cu undița și vânatoarea cu câinele, alta este exploatarea peștelui și a vânatului.

Este frumos să știi să crești, să prăsești și să înmulțești vânatul; dacă voiți, poate că această știință să aibe o legătură cu însăși sportul vânatoarei; dar să exploatezi vânatul, asta nu mai este sport și nu e de loc în legătură cu vânatoarea.

Să cultive Statul sau proprietarul solului vânatul și în urmă să-l scoată la vânzare în stare vie, pentru acei cari vor să-și facă iluzie că sunt vânători, sau mort pentru acei ce voesc la rândul lor să realizeze un câștig. Această manieră însă nu are nici o legătură cu sportul vânatoarei.

Confuziunea ne duce la absurditatea de a vedea dreptul de a vâna scos la licitație pe sume fabuloase, fără ca în schimb să existe cinci iepuri în pădurea arendată. Ni se cere zeci de mii de lei, ca să vânăm.... ce?!

Dacă am ajuns ast-fel de timpuri de spoliațiune, atunci să cultive oricine vânatul și facă cu el ce-o vrea, mie să-mi dea însă voe să prind și eu ca pescarul cu undița câte o față de prepeliță, dar să mi se lase puțința de a face sport.

Am susținut în totdeauna că sportul artistic al vânatoarei, bine cultivat, este ridicat la gradul de

știință, rămânând însă totuși sport; și ca probă că nu are legătură cu cultivarea vânatului, ci numai cu menajarea lui, avem chiar fotografia d-lui Nedici, în care îl vedem frumos încadrat între sutele de perechi de coarne de cerbi, căpriori, capre negre și diferite blănuri. Am convingerea că toate acele trofee nu le-a obținut d. Nedici după ce mai întâi a crescut acele lighioane, ci că le-a împușcat în mijlocul sălbăticiiei; cu alte cuvinte le-a vânat. Fotografia d-sale, publicată în numărul de Iulie al revistei noastre, ne dă nouă tuturor plăcuta impresie că avem în fața noastră un virtuos al vânatoarei. Cu ce impresie am fi rămas văzându-l fotografiat cum pune ouă de fazan sub cloșcă sau îndeletnicindu-se cu un alt mijloc de înmulțire al vânatului?!

Nu este așa că nimănui nu i-ar fi sugerat ideea că se află în fața unui discipol al S-tului Hubert? Va să zică nu faptul că cineva știe să crească vânatul îl consacră ca un bun vânător, ci faptul că a împușcat atâtea sute de jivine îl consacră ca atare.

Majoritatea vânătorilor din Ardeal nici nu se îndeletnicesc cu vânatoarea la becașine, la prepelițe, la potârnică cu câinele în luna Noembrie. Ei sunt vânători și sunt buni vânători de vânat mare, care nu se ocupă cu cultivarea ci numai cu ocrotirea vânatului ce crește în sălbătăcie. Pentru noi, aceștia din Vechiul Regat, tot vânatul este sălbatec și este o știință să știi să-l cauți; să spargi un stol de potârnică în luna Octombrie, să scoli pentru a 3-a oară în aceiaș zi acelaș stol de potârnică la finele lui Noembrie (pe pământul negru) și să vânezi sitarul la câine și becașina primăvara.

Félix Faure, în timpul chiar pe când era președintele Republicei, dacă voia să se ducă la *vânatoare*, pleca singur cu geanta de gât, cu prepelicarul după el, prin locurile sălbatice. Atunci petrecerea el, atunci vâna el, nu la vânătorile oficiale pe terenurile cultivate. Ce vânat putea bătrânul să ducă în tolba lui? Trei, patru potârnică, 5—6 prepelițe, adică mai nimic; dar era vânător și găsea în vânatoare un sport recreativ.

Consecința va fi că dacă luăm vânatoarea ca o știință a înmulțirii vânatului și ne pretăm noi vânătorii la comercializarea vânatului, în scopul de a aduce un nou factor de economie națională, atunci economia ne forțează să prăsim cât mai mult vânat cu cât mai puține cheltueli, să-l *adunăm* și să-l dăm consumațiunei interne și externe, tot cu cea mai mică cheltuială. Atunci nu ne vom mai duce cu un Holland-Holland și cu un prepelicar englezesc după prepelițe, ci cu prepeleacul. Dacă însă considerăm vânatoarea ca sport, atunci sportul este un lux, necesar orășeanului și intelectualului. Incurajat de Stat și supus unor anumite reguli, să legiferăm sportul vânatoarei.

— Dar ce ne facem cu democrația?!...

Adică, de dragul ca să fiu considerat vânător, eu să cultiv cât mai mult vânat, pentru ca să aibe ce împușca cât mai mulți cioflingari? — Cu cât vânatul este mai rar, mai sălbatec, cu atât este mai greu

de găsit, mai greu de împuşcat și cu atât mai mult acel ce-l împuşcă este vânător.

Dacă evoluția schimbă toate, atunci de ce să nu schimbăm și termenul?!

— In loc de vânători să ne numim crescători, cloșcari, brânzoi, împuşcătalere sau chiar împuşcă- iepuri (5 la pogon) etc.

Negreșit că este frumos să avem vânat mult, dar răposatul P. P. Carp zicea că frumusețea nu justifică prostituția.

In ultimul moment primesc cu mulțumire știrea că la Concursul „Dropia“ mi s'a decernat premiul al 2-lea și profit de această împrejurare să deduc din acest fapt încă o probă, că cei din Vechiul Regat

am practicat vânătoarea cu o altă mentalitate decât aceea, pe care voesc unii să ne-o impue astăzi. Și dacă premiile I-iu și al 2-lea au fost luate de vânătorii din școala Vechiului Regat, însemnează că barem în ceea ce privește această ramură de activitate omenească ar fi bine să fim urmași de frații noștri de dincolo de Carpați, pentru înfăptuirea legăturii sufletești pe care o relevează atât de frumos d. Alexianu.

Concursuri tot atât de bine inspirate ca acela al d-lui dr. Scupiewski, poate că vor da ocazia unor revanșe școlii adverse. Până atunci credința mea este că orice fel de concurs, — practic sau teoretic, — s'ar deschide în ramura vânătoarei, el nu ne va scăpa nouă, vânătorilor din școala Vechiului Regat. — Amin!

Wildfowl Shooting

de *Major Schneider-Snyder Roland*
Inspector de vânătoare

Vânătoarea de baltă o putem considera ca fiind o specialitate a vânătorului englez, care și-a construit arme anume pentru acest fel de vânătoare.

Frumoasa noastră țară este singura țară din Europa civilizată, care posedă cele mai ideale locuri cu vânat de baltă, în regiunile Dunărei inferioare, formând în același timp idealul, de multe ori nerealizat, către care se simt atrași vânătorii din Europa Centrală. *Și astăzi mai mult ca oricând splendidele noastre teritorii trebuie să aparțină jililor Țării.*

Arma Winchester, cal. 12, mod. 1912, hammerless cu forajul țevei full-choke și armele cal. 12 cu țevi choke bore, pentru tuburi lungi de 70—75 mm, sunt puști foarte bune pentru vânătoarea de baltă și multe din aceste arme întrec considerabil distanța normală de tragere. Inșă dacă dorim să avem o armă cu adevărat specială pentru vânătoarea de baltă, adică pentru wildfowl shooting, atunci trebuie să ne procurăm un cal. 8 sau 4. Monștrii din aceștia au fost fabricați pe preț efitin de către diferite firme continentale, care le ofereau drept arme speciale pentru baltă. Inșă aceste puști n'au satisfăcut nici pe de parte cerințele pentru cari au fost fabricate. Dacă dorim să ne procurăm o armă de felul acesta cu adevărat corespunzătoare scopului ei, atunci trebuie să ne adresăm numai unui armurier englez sau unei fabrici de arme continentale, care construiește exact după tipul englezesc și care dispune de cunoștințe tech-

nice suficiente pentru a ne putea oferi tirul armei de baltă englezești. Pentru a arăta cum trebuie să fie construită o astfel de pușcă precum și ceea ce trebuie să pretindem dela ea, mă refer la datele armurierului englez W. W. Greener. Lăsând de o parte armele speciale pentru așezat în barcă cal. 4 și 2, cari se pot întrebuița numai montate pe pivoturi sau lafete anume construite și cari sunt o specialitate ale lui Holland & Holland, mă voi ocupa aici numai de acele puști cu care vânătorul poate trage cu mâna liberă.

Tipul preferat de mine pentru vânătoarea de baltă, ar fi: O singură țevă, fabricată dintr'un oțel modern și de prima calitate, spre ex.: Böhler-Armeestahl, Krupp-Spezialstahl, Krupp-Flusstahl sau Röchling-Elektrostahl. Calibrul armei va fi cal. 8, cu lungimea țevei de 36 țoli și cu foraj full-choke; închizătorul englezesc T cu cocoș, pat pistol cu obraz și cu apărătoare de cauciuc, a umărului de fabricație Silver, pentru a diminua reculul armei. Greutatea ei va fi de 15 pfunzi englezești (1 pfund = 453,590 grame, ceea ce ar echivala cu cca. 7 kgr.). Incărcătura normală pentru această armă este de 7 drs. iarbă neagră (1 dram = 1,772 g; deci 7 drs = 12,404 grame) și 2,5 uncii de alice (1 oz. = 28,350 grame; deci 2,5 oz. = 70,8750 grame). Alicele vor fi Nr. 4—1 englezești (1 = 3,50 mm; 2 = 3,25 mm; 3 = 3,125 mm; 4 = 3 mm.), căci cu aceste numere vom obține cele

mai bune rezultate. La 100 de yards (1 Yard = 91,439 cm.) vom obține lovituri sigure, și la 150 yards încă suficiente pentru la rațe, trăgând cu alice Nr. 1. Cu o încărcătură de 2,5 uncii de alice arma va trebui să răspândească în medie 300 de alice la 40 yards, iar puterea ei de penetrație va fi de 34 foi de carton de paie. Dacă tragem cu alice Nr. 1, răspândirea ei va fi de 220, penetrația medie de 40 de foi, iar la 60 de yards penetrația va fi egală cu 34, la 80 de yards 24 de foi și la 100 de yards 16 foi. Penetrația a 7 foi de carton este suficientă pentru a ucide o rață. Ar fi de dorit ca să se întrebuițeze numai tuburi de alamă, mai cu seamă din cauza influenței temperaturii. Din cauza variațiunii gazelor, la calibrul acesta este recomandabil să se întrebuițeze numai iarbă neagră.

Dacă această armă se construiește cu două țevi (cu închizător Simson-Jäger, după cum am mai descris-o în numărul de Ianuarie al Revistei, 1925), țevile vor avea o lungime de 32 țoli, iar greutatea armei s'ar reduce la 11—12 pfunzi. Încărcătura cartușului va fi de 6 grame iarbă neagră și de 2 uncii de alice, iar bătaia ei s'ar apropia de bătaia armei cu o singură țevă.

La vânători mai mari, ca găște și lebede, vom întrebuița bine înțeles și alice mai mari (4—5 mm.).

Intrebuițarea calibrelor și mai mari este inutilă, deoarece arma devine atunci un *Punt-gun*, adică o canardieră în toată puterea cuvântului.

Eu m'ași ține de principiile maestrului armurier Greener, care cunoștea la perfecție calitățile diferitelor pulberi fără fum, ca Shultze și E. C.

Însă, *tempora mutantur et nos mutamur in illis*, și într'adevăr că există și vânători cari nici la wild-fowl gun nu vor să se dispenseze de pulberile fără fum.

În privința întrebuițării acestor pulberi nu dispun de o experiență personală, căci arma mea cal. 8, fabricată în Austria este încercată numai pentru iarbă neagră. În consecință voi menționa aici datele lui Westley Richards, unul dintre cei mai experimentați armurieri englezi.

Sub denumirea de „Bulk nitro“ englezii înțeleg următoarele feluri de pulbere:

1. Shultze
2. Amberite

Calibrul	Lungimea țevilor în	Greutatea zb.	Iarbă neagră dr.	Bulk nitro grs.	Încărcătura de alice de oz.	Observație
2	Cu o singură țevă 40	20	13,5—15		4.5—5	A nu se întrebuița pulbere fără fum
4	Cu două țevi 34	15	8.5	120—130	3	
4	Cu o singură țevă 36	18	10.5—12	130—152	3.5—4	
4	Cu o singură țevă 34	12	8.75	115	3	
8	Cu două țevi 34	13.5	8.5	104	2.75	
8	Cu două țevi 32	11.5	7	95	2.5	
8	Cu o singură țevă 34	13	8.5	115	3	
8	Cu o singură țevă 32	11	8	112	2.5	

3. Kynoch iarbă de vânătoare fără fum, numită de obicei K. S.

La fabricarea armelor wildfowl gun, — într'adevăr corespunzătoare scopului lor, — este nevoie de experiență multă; deci nu orice firmă poate fi în stare să construiască acest fel de arme. De fapt putem găsi în cataloagele diferitelor firme și arme pentru baltă, pe cari acestea le oferă spre vânzare *pe preț eștin*. Însă aceste arme se disting numai printr'un recul enorm și un tir care lasă de dorit.

Prin urmare este mai preferabil să vânam cu o armă cal. 12 cu două țevi, cu o bătaie într'adevăr bună, sau un Winchester hammerless Mod. 1912 sau Browning, — toate cu foraj full-choke, — care ne vor satisface fără îndoială mult mai ușor decât monștrii menționați mai sus.

Nota Redacției: Dacă vânătorii noștri de baltă se vor arăta interesați pentru acest fel de arme, Uniunea este gata să le procure și din acestea, împreună cu munițiunea corespunzătoare, adică tuburi de alamă și bure. Condițiunea ar fi efectuarea unei comenzi de cel puțin trei arme cu o țevă, împreună cu 1000 de tuburi, iarbă și bure pentru această armă.

Prețurile le putem numi numai în mod ulterior.

Amintiri din vânătorile mele la animale mari, în munții Vâlcei, Neamț și Bacău

de Ernest Gheorghiu,
Inginer, Inspector silvic

O vânătoare primejdioasă de urși

Printre multele vânători de urși și mistreți, pe cari le-am făcut în scurgerea celor câțiva ani, cât am girat ocolul silvic M-rea Cașinu, am avut câteva din care am scăpat teafăr ca prin minune, căci la unele din imprudență, la altele din întâmplare sau îndrăzneală ajunsesem în situații critice...

Tot prin anul 1898, pomenit și la alte vânători, s'au petrecut și cele de mai jos.

Ca de obicei, aproape în fiecare Duminică și sârbătoare, făceam câte o vânătoare la Bogdana, în toamna aceluși an, fiindcă eră vânat grozav de mult; urșii mai ales mișunau, parcă-și dăduseră întâlnire aici toți urșii din Carpați... Noi eram tineri, plini de patimă, mijloace aveam destule și profitam de prilej. Și bine am făcut căci din acel an rar am mai dat piept cu urșii Carpaților!

După ce ne-am înființat de cu seară la mânăstire, puserăm vânătoarea la cale pentru a doua zi, vestind și bătaiașii; iar în zorii zilei — după un somn greoi, — ne scularăm, și pornirăm spre fundul Bogdanei, la Ruptura Nouă, unde după spusele pădurului Neacșu cel mare, se țineau câțiva urși.

Urcând coama Urluiacului, care duce până la locul hotărât de vânătoare, încet, încet ajunserăm pe la ora 8 la punctul destinat.

Făcurăm până în prânz 2 bătaii, în care uciseră țărani un urs mare și unul gulerat mai mic. După ce am jupuit urșii ne așezarăm la masă, lângă un foc strașnic. Noi eram mâhniți că n'am avut noroc în acea zi să ne cadă și nouă ceva; însă ne mângâiam cu nădejdea pentru după amiază!... Neacșu cel mare, era mai vesel dintre toți, pentru că el ucisese ursul cel voinic cu un singur foc. Deaceea nu mai tăcea din gură, făcând fel de fel de glume și povestind diferite snoave, ne încuraja și pe noi, jurându-se pe Maica Precista că vom trage și noi „acuși în chiară“!

Ca să câștigăm timp, fiind ziua mică și timpul cam țârziu, bătaiașii s'au dus să înceapă bătaia în vreme ce noi mâncam încă. Sfârșind prânzul la repezeală — trecurăm la țitori, — cari se aflau situate peste o vale și-o culme. Bătaia mergea minunat, și la un moment dat ieși un mistreț la țărani cari îl scăpară, rânindu-l ușor.

Eră vremea pe la toacă și ne reîntorceam spre mânăstire, când îl văzui pe Neacșu oprind bătaiașii

și dându-le instrucții. Pusese la cale o mică bătaie într'o desime mare din pădurea lui George Donici — „așa la repezeală Domnule Doftor; par'că-mi zice mie gândul că găsim ceva și pentru 'nevoastră, căci aici e desime grozavă și locuri rele și ascunse, unde să ține jivina“.

— „Bine, hai să facem, dar am auzit că se cără lemne de pe acolo, și dacă se face huiet fug di-hăniile... — „Așa o chi“, răspunse Neacșu, „dar nu-mi vine să las nebatută desimea asta; că de multe ori am găsit aici porcii; amuși parcă îi văd că dau la noi năvală.“

— „Hai atunci cu D-zeu“; și plecarăm așezându-ne fiecare la posturile noastre. Bătaia nu eră lungă și jumătate de ceas era de ajuns pentru a bate petecul de țihlă.

Pornirăm la vale cu toții; dar n'apucarăm să facem 50 de pași și îl văzurăm pe Tașula plecat la pământ cu alți pușcași pădurari. Ajungând și noi, ni se arătă o urmă mare proaspătă de urs și una de mistreț, trecute în valea unde făceam bătaia. Ne țistuirăm pentru tăcere, așezându-ne repede la locuri bune.

Și bătaia începu, făcând să răsune pădurea de ecouri prelungite și de focurile trase din pistoalele bătaiașilor. Noi așteptam cu nerăbdare să auzim vre-un foc și la vânători; și într'adevăr că nu trecură nici 10 minute și o detunătură puternică se auzi înspre locul pe unde văzuserăm noi cele două urme. Tașula rămăsese acolo și ucisese ursul care venise la urma lui, iar vecinul acestuia ucisese pe colțat. În acel timp auzii un alt foc lângă mine, deasupra țitoarei unde mă aflam eu. Era fratele meu doctorul, care se afla cam la 50 m. distanță de mine și care rânise un alt urs.

Nu vedeam nimic fiind desimea mare, dar auzeam cum răcnea ursul fugând la vale spre țitoarea mea, care era un loc strategic, cu poeni în stânga și în dreapta. Deci ursul trebuia să treacă pe la mine, căci eram postat pe un colnic strâmt ca de 3 metri, și pe jumătate acoperit cu bozii înalți.

Inima îmi ciocănea în piept, parc'ar fi voit să'l spargă și un nod mi se urcase în gât, împiedicându-mi, de emoțiune, răsuflarea; dar n'avui vreme să mai cuget mult, și văzui cum se desfac bozii, apărând la trei pași căpățâna ursului. Ochesc ca la sitari, repede, și trag focul din țeava stângă cu glonț

rotund calibru 16!... Lovitura a fost fulgerătoare, însă nu mortală. Glonțul îi străbătuse pieptul în lungime și se oprise în piciorul dinapoi! Ursul veni peste cap și se ridică repede, la un pas de mine. Era așa de aproape, încât ochind cu al doilea foc în ceafă, — căci cârmise spre vale, — îi pătrunse și bura în carne, arzându-i părul! Ursul căzu mort, fără a mai mișca.

Toți alergau la mine într'ajutor, căci bănuiau primejdia, știind că ursul venise la mine rănit și răcnind de durere, de-ți era mai mare groază. — Dar nu se întâmplase nimic rău, afară de o palpitație momentană.

După ce puserăm ursul pe drugii, îl urcarăm pe culmea Urluiacului, la drumul de car, împreună cu

mistretul care nu era așa mare. Apoi trimiserăm un pădurar la mânăstire după o haraba, — neavând vreme să-i jupuim, — și făcurăm un foc mare în jurul căruia se așezară țărani prohodind ca de obicei și făcând fel de fel de glume. Pește un ceas veni harabaua, în care încărcarăm vânatul, și cu multă băgare de seamă ne coborârăm prin întuneric la mânăstire, unde ne aștepta starețul cu toți călugării în poartă, pentru a vedea minunea!... Trei urși și un porc într'o zi; pentru cei câțiva vânători aceasta era lucru mare!

A doua zi dimineață, mulțumiți de izbânda neașteptată, ne-am reîntors fiecare la căminul lui, după ce ne-am înțeles ca Joia viitoare, fiind sărbătoare, să venim din nou la Bogdana.

Vânători singuratece

Gonița Cerboaiței

de Ludwig Miess, Brașov

enise toamna și arborii pădurilor începuseră să schimbe culoarea vestmântului lor. În orele târzii de seară se auzeau strigătele păsărilor călătoare, — cunoscute și necunoscute de noi — cari își luau drumul înspre Sud. Numai zilele pline de soare, cu suflul toamnei prin văi și lunci în timp de dimineață și cu perspective clare la apusul soarelui nu voiau să vină. Un cer cenușiu acoperea de săptămâni întregi pământul și prea era multă udătură pe jos. Ne apropiam de 20 Septembrie. Împreună cu amicii mei L. și K. voiam să întreprind anul acesta o vânătoare de cerbi în niște ținuturi noi și depărtate. Totul fusese aranjat, iar rucksackul prevăzut cu lucrurile de cari aveam nevoie pentru o vânătoare de 8 zile. În fiecare zi mă duceam la amicul K. pentru a consulta barometrul și ami face ceva curaj, când într'o bună zi acesta îmi ieși înainte, cu vorbele: „Barometrul se urcă vertiginos și dacă n'ași fi bătut un cui în cadran pentru a opri arătătorul pe loc, acesta s'ar fi dat peste cap“.

Atunci nimic pe lume nu ne mai putu reține, iar în dimineața următoare, în ziua când trebuia să plecăm noi, soarele ne surâdea vesel, mărindu-ne dispoziția și mai mult. După amiază ne aflam toți trei instalați într'un compartiment de clasa a treia a trenului de persoane, cu destinația înspre Transilvania de nord-est, și fie-care aveam la noi câte două rucksackuri încărcate

până'n gură, precum și alte lucruri trebuincioase la vânătoarea de munte. Trecurăm dintâi prin țara secuilor. Strângerea recoltei era în toi și peste tot vedeam țărani lucrând de zor, iar căruțe încărcate cu grâne mergeau agale dealungul drumurilor de câmp.

Prin gări se vedeau tipurile caracteristice: țărani, lucrători de pe la societățile forestiere, cu miros greoi, și domni bine îmbrăcați din industria lemnului. Pe urmă ajunserăm în regiunea Ciuc, unde pământul este cu mult mai sărac, teren arabil fiind mai puțin, pe când în schimb abundă islazurile și livezile. Prin localitățile pe unde treceam am observat multe case de lemn. Șirurile de dealuri ale Hargitei cu coastele ei defrișate ne însoțeau, și pe când ochiul nostru cercetă regiunea cu luare aminte, amicul K. ne arătă un basin, care se vedea printre dealuri, spunând: „Uite, aicea n'ar fi de mirare să dai de cerb“. În timpul acesta cerul se întunecase și nori negri goneau pe firmanent, învăluind până și coastele munților din fața noastră. Pe o ploaie care semăna mai mult a potop atinserăm prima țintă a călătoriei noastre, o haltă de cale ferată, situată lângă un mic sătuleț din comitatul Ciuc. Deoarece trenul oprește aicea numai câteva secunde, am căutat să părăsim vagonul cât mai în grabă, iar în momentul când ne coboram, trenul porni. Singurul punct luminos în această beznă era lanterna paznicului din haltă, spre care ne îndreptarăm pașii, când un glas se auzi: „Itt vannak Brassai vadász urak?“ (Sunt aicea domnii vânători din Brașov?). Căruțașul care trebuia să ne aștepte, venise și lucrurile păreau bine orânduite, când in-

trarăm pe o ploaie torențială într'un sat mic, unde găsirăm adăpost bun la un cârciumar. După cină am mai stat mult timp împreună, bând câteva sticle de bere. Pe urmă ne-am culcat.

Plecarea noastră era fixată pentru ora 6 $\frac{1}{2}$. Încă din noapte mă uitați la vreme, care părea din nou promițătoare. Munții din apropiere scânteiau în haina lor de iarnă, până jos spre regiunea păduroasă, și cerul era de un albastru azuriu. În sfârșit tocmai pe la ora 8 veni și omul cu calul de povară și puturăm să ne luăm drumul. După o oră de mers ne aflam la piciorul muntelui, iar peste alte trei ore ajunserăm la primul nostru cantonament, care consta dintr'o colibă în care se adăposteau de obicei tăietorii de lemne. Fiind situată pe o muche defrișată, ea nu oferea decât un adăpost foarte sumar în contra vântului, cu crăpăturile ei multe, dar totuși eram mulțumiți că aveam un acoperiș deasupra capului și un foc pentru a ne încălzi. Cu puțin înainte văzuserăm primele urme de cerb și acest fapt ne dispuse.

După ce ne instalaram în colibă, fiecare își pregăti culcușul său. Conținutul rucksackurilor fu trecut în revistă și toate puse frumos la îndemână; astfel că în scurt timp coliba noastră făcea impresia unei prăvălii de alimente.

După o mică gustare dimineața la ora 5, ne duserăm pentru prima dată în căutarea vânatului nobil. Eu mergeam cu conducătorul B., iar amicul L. cu K., prietenul nostru de vânatoare. O luarăm înspre tăietura care se vedea dedesubtul colibei și găsirăm în drumul nostru mai multe urme vechi de cerb, precum și de urs. Pe urmă ne-am așezat cu toții în pază, având o perspectivă bună de jur împrejur.

Poate să fi stat o oră în pază, când deodată se auzi din spre vest un puternic muget de cerb și după mici răstimpuri mai urmară încă trei. Acesta probabil că era un cerb capital, judecând după puterea și grosimea glasului său, cu toată distanța de aproape 2 km. Pentru dimineața următoare programul meu era stabilit și acțiunea se îndrepta contra cerbului, care strigase cu vocea sa majestuoasă în mijlocul pădurei: „Eu sunt aici și cer dreptul meu“! În amurgul serii îmi îndreptai pașii spre colibă, unde ne întâlnirăm cu toții. Fiecare dintre noi făcuse observările sale. Amicii mei dăduseră peste o potecă bine umblată de urs și astfel norocul părea că surâde fiecăruia din noi.

Era încă întuneric când o pornirăm, călăuziți de luminița discretă a lanternei mele, spre locul unde cu o zi înainte auzisem cerbul mugind. În amurgul zilei ne aflam la marginea unei tăieturi, unde, — după spusa conducătorului meu, — trebuia să se afle cerbul. Amândoi ascultam cu încordare, însă mult doritul strigăt nu se auzi; numai trosniturile trunchiurilor de molift, pe cari strașnicul vânt de toamnă le încovoia, pătrundeau la urechile noastre. Așteptaram cam vre'o 1 $\frac{1}{2}$ oră și intraram pe urmă în tăietură. Acolo descoperiram foarte multe urme de cerb, ceea ce ne făcu să credem că pe aci trecuse gonița. Mă întorsei înapoi la colibă cu intenția ca după amiaza

să-mi încerc norocul în acelaș loc. Deja pe la 4 eram postat sub un molift gros, așteptând să vie cerbul. Însă zadarnic. Un vânt rece care bătea dinspre Nord-Est, mă pătrunse și în amurgul serii părăsii înghețat deabinelea locul.

Din nou am fost nevoit să fac experiența că cerbul Carpaților noștri trebuie căutat cu multă insistență, tenacitate și răbdare. Însă când și în dimineața următoare nu putui să ajung la nici un rezultat, cedai locul acesta cu plăcere amicului L., pentru a mă muta în altă parte. De astă dată aleasei un pachet de pădure din apropierea colibei. Orientându-mă mai întâi prin pădure, m'am postat în după amiaza zilei la locul ales. Deoarece mă aflam acum la jumătatea unei tăieturi pe o coastă, puteam stăpâni cu privirea coastele de prin prejur, precum și șesul dinspre Udvarhehy. Ca o vână de argint se desemna cursul unei ape, strălucind în soarele de seară, și ici-colo apăreau puncte mai vii, în cari putui recunoaște cu ajutorul binoclului niște curți gospodărești. La piciorul tăieturii mrmura un torent de munte. Aicea sus era o altă natură, nu ca jos de vale unde stau oamenii la orașe, țârcuiți la olaltă. Aici lumea se compune din cer și nori, din pădure de molift și torente urlătoare. Însă și prin aste locuri securea criminală a adus multe răni pădurei seculare.

În timpul verei pasc turme pașnice de cai și vite cornute, iar din momentul când acestea coboară de vale totul devine pustiu; și așa îmi place mai bine. Și acum încă se mai plimbă moș Martin și trece cerbul nobil prin acești codri; însă amândoi se află în număr redus.

Lupii, acești dușmani ascunși și fără de cruțare ai cerbului, nu-l lasă ca să se înmulțească. Sărmane cerb! Când o haită din acești bandiți ai pădurilor îți iau odată urma, atunci să-ți ajute Sf. Hubertus. La început vei scăpa, grație iuțelei tale, de adversarii tăi nemiloși. Însă aceștia au timp și plămâni mai buni decât ai tăi și însfârșit, istovit peste măsură, va trebui să primești lupta. Coarnele tale cu colțuri multe nu te pot apăra în contra haitei — și pe urmă vine sfârșitul. Câte din aceste tragedii nu se întâmplă în munții Carpați! Tu, crud dușman al tuturor animalelor nobile ai codrului, pentru tine otrava. Aflându-mă așa cufundat în gânduri și reflectând asupra lumii de prin prejur, gândurile mă duseră la ai mei, departe, spre orașul vechiu de sub creasta de zid. Ce fac ei oare acuma? Cum aș fi vrut să arunc o privire în odaia copiilor! Un curent pătrunzător de vânt cu stropi de ploaie mă trezi din contemplare. — Dar ce o fi aia în marginea pădurii? O masă compactă și de culoare brună se mișcă încet și greoi. Un urs! Acum se află în dosul moliftului și în momentul următor apare din nou. Epolez vechea mea armă de glonț, apăsând încet pe trăgaci. O detunătură despică aerul. Dincolo se aude un răcnet mânios. Ursul cade, — se scoală din nou și urcă în fugă în susul tăieturii. De trei ori mai bubui arma și pe urmă moș Martin dispăre în întunericul pădurei de molift.

(Sfârșitul în numărul viitor)

Stârpirea răpitoarelor

de Ötvös Balács...

Sunt unii dintre vânători — mai ales în Germania — cari susțin că nici odată nu este permis a stârpi răpitoarele în întregime. Și pentru ași întări susținerile lor, ei invoacă în primul rând ideia sentimentului de umanitate, zicând că și aceste ființe, întocmai ca și celălalt vânat folositor, sunt creaturi ale unuia și acelui Dumnezeu, având același drept la viață, după legile firești, iar omul n'are nici un drept a sustrage naturei o comoară ca aceasta. Mai susțin pe lângă aceasta că prezența răpitoarelor este chiar indispensabilă pe un teren de vânătoare, deoarece răpitoarele sunt „soldații sanitari“ ai vânatului, cari nu răpesc din efectiv decât ființe debile, bolnave, consacrate pieirei, și cari sunt incapabile de a se mai reproduce. După dâșii răpitoarele „selecționează“ vânatul.

Dar, această teorie, ca oricare alta, merge prea departe.

Nu trebuie să cruțăm răpitoarele dela stârpire, pentru că și așa pe terenurile bogate în vânat util, unde găsim condițiuni de trai mai prielnice, tot nu le vom putea distruge complect, oricât ne-am strădui. Dar nici să nu căutăm a extermina complectamente răpitoarele, căci de multe ori vânătoarea de fiare răpitoare ne procură plăceri incomparabile. Să le lăsăm deci să se manifeste în voia firei și să le protejăm când găsim de cuviință. Vânătoarea nu este numai un sport, o simplă distracție, ci ea este o ramură de câștig aproape tot așa de însemnată ca și oricare alta, de ex.: creșterea vitelor; și ca producție alimentară ea reprezintă un factor destul de important în economia noastră națională. Prin urmare nu trebuie să distrugem vânatul răpitor, ci să-l reducem numai până la o limită oarecare, care să corespundă necesității ce o simțim din punct de vedere al cultivei raționale a vânatului. Dacă pe un teren oarecare vânatul util s'ar afla în stare de dispariție sau ar fi în număr foarte redus, necesitând o îngrijire serioasă, în acest caz răpitoarele trebuiesc distruse până la cea din urmă, dacă ne stă în putință a o face, căci nu trebuie să permitem existența lor pe un teren în care vânatul util e în minoritate. Și în același caz nu trebuie să ne temem că prin distrugerea răpitoarelor sustragem naturei un element, căci acest element desigur că își va face din nou apariția dela sine, atunci când vânatul util va fi într-o proporție destul de mare. Dealtfel acolo unde vânatul util merge spre pieire nici răpitoarele n'au ce căuta, și ele vor emigra spre alte ținuturi mai bogate în vânat, unde să-și poată procura mai ușor hrana de care au nevoie.

Nu trebuie să cruțăm răpitoarele, nici pentru motivul că ele ar fi agenții sanitari cari selecționează elementele atinse de boală sau pe cele debile din efectivul vânatului util, pentru că le pot prinde mai ușor pe acestea decât pe cele sănătoase. Oare micii pușori de epure, pe care vulpea îi oferă cu atâta

predilecție ca hrană puilor ei, erau bolnavi atunci când fiara ia prins în ghiare? Oare ouăle de prepelițe, potârniche și de fasan, cari cad pradă coțofenei, cio-rilor, nevăstuicei sau ariciului, toate acestea au fost lipsite de fecundație sau sterile în momentul când au fost răpite din cuiburi, și oare din aceste ouă n'ar fi eșit decât pui infirmi sau bolnavi?

Vedeți dar, că răpitoarele nu sunt numai decât agenții sanitari cari selecționează elementele rele și precece ale vânatului util, ci din contră ele aduc mai multă pagubă, decât s'ar crede. N'avem nevoie de răpitoare, pentru a curăța terenul de indivizii atinși de boale sau infirmi, deoarece câte odată se întâmplă să bântue vre-o boală pestilențială printre vânat, și atunci nici răpitoarele — ori cât de multe ar fi ele — nu sunt în stare de a curăți terenul de indivizii bolnavi. Iar atunci când printre vânatul util nu bântue nici o boală contagioasă, nu se prea găesc indivizi bolnavi; și în acest caz răpitoarele își iau partea lor din efectivul celor sănătoase, cari nu au nevoie de „selecționare“.

Un distrugător mult mai periculos decât răpitoarele este vânătorul, care bazat pe aptitudinile sale de bun țințas și pe arma sa, nu mai cunoaște limite în modul de a vâna „corect“ și face numai ceia ce îi place. Este știut că cu cât cineva este mai bun vânător și posedă o armă mai perfectă, cu atât acel vânător e în stare a face mai mare pagubă în vânat (de multe ori fără de nici un folos) — decât un vânător mai mediocru, care având și o armă mai proastă, de multe ori greșește ținta; iar dacă vânatul se află din întâmplare și la o distanță mai mare, desigur că va scăpa teafăr. Vânătorul bun și cu arma bună îl va răni necondiționat, chiar dacă e departe, însă în acest caz vânatul scapă rănit, se târăște cum poate până într'un loc retras, unde sleit de puteri se prăpădește în chinuri, ajungând astfel pradă răpitoarelor, iar vânătorul nu va avea nici un folos de pe urma lui. Chiar și vânatul care a fost rănit mai puțin, poate cădea ușor în ghiarele răpitoarelor. Dacă însă terenul este lipsit de răpitoare, sau dacă ele se găesc în număr foarte redus, în acest caz vânatul care a fost rănit mai ușor se va putea vindeca în liniște și se va reproduce mai departe. Nu odată putem întâlni pe teren epuri, potârniche sau fasan, la cari se pot observa încă urme de cicatrice, provenite dintr'o rănire anterioară.

Eu unul sunt de părere că pe acel teren unde se crește vânat util în mod rațional, unde vânătorul poate observa în orice moment mersul dezvoltării vânatului său, acolo nu e nevoie de răpitoare cari să facă pe agentul sanitar, pentru că vânătorul dela sine poate să îndeplinească acest serviciu. Dacă acel vânător e încontinuu pe teren, cum îi impune și datoria, va putea foarte ușor să observe — mai ales în zori de zi sau pe înserate — și să nu împuște decât vânatul care

este absolut necesar a fi selecționat în interesul unei culturi intensive și raționale, care se poate face chiar și în timpul oprit, deoarece selecționarea nu are de scop achiziționarea vânatului pentru o necesitate oarecare alimentară sau de câștig, ci ea servește pentru ca să curățăm efectivul de elementele inutile.

Eu trag cu arma asupra vulpei când o întâlnesc pe terenul meu de vânat, chiar dacă aș ști că e unica vulpe de pe tot teritoriul, căci și atunci mai rămân destule pe alocurea.

Deci răpitoarele trebuiesc distruse fără cruțare.

Dar cari sunt acele răpitoare? Când terenul de vânat e mic acestea sunt: coțofana, cioara fumurie, țarca, uliul; apoi vulpea, nevăstuica, dihorul și jderul; căci pe lângă că strică cuiburile, însă mai distrug și vânatul mic. Pe un teren mai mare răpitoarele sunt: pisica sălbatică, râsul și lupul. Iar în afară de acestea se mai consideră drept foarte stricători câinii vagabonzi și pisicile de casă.

Stârpirea răpitoarelor o putem practica în mai multe feluri și anume: 1) Cu arma; 2) Cu ajutorul curselor (capcane sau alte instrumente de prins) și 3) cu otravă.

Aci ne vom ocupa numai de cel dintâi mijloc, deoarece pe celelalte, adică stârpirea prin cursă și otravă, le-a descris D-l Dr. Gh. Nedici, inspector general al vânătoarei în mod sistematic în tratatul D-sale de vânătoare, care este o operă de o valoare incontestabilă, nu numai în literatura românească ci chiar și în streinătate, având un renume mondial. Ași avea numai ceva de observat la acestea, și anume: există încă un mijloc de otrăvire foarte eficace pentru distrugerea ciorilor și a coțofenelor: întrebuițarea ouălor cu fosfor, cum se practică în Ungaria, și care mijloc este foarte bun și efin. Nici nu avem nevoie la acest procedeu de a întrebuița ouă întregi, ci putem foarte bine să întrebuițăm conținutul oului la bucătărie, căci la operația noastră nu ne servim decât de jumătățile de coji. Astfel vom aduna din iarnă cât de multe coji de ouă, chiar și o mie, și vom proceda precum urmează: La o cantitate de 1 kg.

carne tocată sau orice alte rămășițe de cărnuri, adăugăm 8—10 lingurițe de sirop fosforat¹⁾. Cu acest amestec apoi umplem jumătățile de ouă, le lipim laolaltă cu ghips sau argilă (operația trebuie făcută în cel mult 24 de ore), pentru ca fosforul să nu se degajeze. Astfel preparate, aceste ouă vor fi duse la primăvară în sezonul clocitului (Aprilie—Maiu) afară pe câmp, unde vom pregăti un cuib artificial prin apropierea locului pe unde se ațin de obicei cîrdurile de coțofene sau de ciori, și le vom lăsa acolo, ca și cum ar fi fost depuse de o găină în mod natural.

Mai amintesc, că acest fosfor ajută mult și la stârpirea șobolanilor de prin grajduri, hambare, etc. În acest scop amestecăm într'un vas mălai cu apă, ca să formeze un fel de pastă, în care turnăm câteva picături din siropul fosforat, și apoi punem vasul în locul pe unde știm că umblă șobolanii. Efectul e miraculos și sigur. În chipul acesta mi-a reușit să stârpesc o mulțime de șobolani de prin hambarele mai multor ferme, pe cari le-am condus ani de-a rândul. Mai putem întrebuița în loc de mălai, bucăți de caș, felii de brânză, etc.

Iarna, când câmpurile și pădurile sunt acoperite de zăpadă, vom alege un loc pe unde se plimbă mai mult cîrdurile de ciori — nu însă pe semănături, unde de regulă se găsesc potârniche râcâind după hrană, — și în acest loc vom mătura zăpada pe o întindere de câțiva metri pătrați pentru ca să poată fi observat din depărtare de ciori și coțofene. Apoi vom presăra pe vatră țărâțe amestecate cu sânge și preparate cu fosforul amintit. În ierni fără zăpadă, vom așterne pe pământ hârtie de ambalaj sau carton alb, și pe acesta vom presăra preparatul nostru.

Celelalte moduri de otrăvire se găsesc descrise în tratatul D-lui Dr. Gh. Nedici.

(Sfârșitul în numărul viitor)

1) Se poate comanda preparat gata și cu instrucțiuni asupra modului de întrebuițare, dela Wirker Iános, farmacist în Rakoskeresztúr, lângă Budapesta. O sticlută pentru 600-700 ouă costă cca. 100 lei.

O ciudată întâlnire cu lupii

de Dr. I. Philipowicz, Medic Primar, Cernăuți.

În timpul mugetului cerbilor din anul acesta, la ocolul meu de vânătoare din Carpații Transilvaniei, am făcut neplăcuta observare că cerbii mugesc surprinzător de puțin și aproape exclusiv numai noaptea și că imediat, după ce mugeau, păraseau cele mai bune terenuri de goană; astfel că văi întregi rămăseră complect deșarte de vânat. Se vede că domina la ei tendința să se adune, ca iarna, în valea principală a Bistriței, în apropierea locuințelor omenești. La început această purtare nu-mi era destul de clară, de oarece ca pricină a așa zisei „goane reci” sau „tăcute” intră în considerație mai multe motive și anume: influența atmosferică, neliniștire prin lu-

Autorul cu lupul împușcat

crările forestiere, oameni, oi, câini și... lupi. Timpul a fost anul acesta călduros ca vara, așa că ai fi putut admite că aceasta este adevărata cauză. Așa s'ar putea explica mugetul slab, nu însă emigrarea din vechile terenuri de goană. Și vânat era doar de ajuns. M'am gândit natural imediat la lupi, totuși pe de altă parte am trebuit să admit că lupii sunt o sălbăticiune stabilă și că și anul trecut au fost pe acolo. Afară de aceasta, nu putui constata după urme dacă sunt lupi mai mulți decât anul trecut, căci era secetă mare.

În curând însă mi se deschiseră ochii. Era la 20 Septembrie. Pe la orele patru și jumătate dimineața eșisem din colibă, așezându-mă în fața ei în pază. Suflând eu așa câțva timp în tritonul pe care-l aveam cu mine, auzii din pădure un trosnet de vreascuri, ce se apropia. În același timp începură să sforăie cei

doi cai legați, ciulind urechile și devenind foarte iritați. De oarece avusesem de câteva ori ocazie să observ că cerbul cu mirosul lui cauzează cailor frică, am intrat cu băgare de seamă în colibă, nevoind să supăr cerbul ce se apropia. A durat câțva timp până ce s'au liniștit caii. Pe la 5^{1/2}, pe când ultima rază de lună începu a face loc zorilor zilei, intrai în codrul secular din apropierea colibeii, unde în aceeași noapte, între orele 12 și 2, se auzise mugetul a doi cerbi. Într'un loc mai puțin des, mă oprii, suflând cu cornul meu de bou, și puțin în urmă auzii un sunet din direcția vântului, care mie, versatului vânător de munte și zoolog, îmi era cu totul necunoscut. Era un sunet cam de 10 secunde, tare, târăgat și mormăit-urlet, semănând puțin cu sborul unor granate grele, însă fără acel sunet secundar. Sgomotul auzit semăna și cu vuetul ce-l produce cocoșul de munte când sboară repede ca săgeata, sau pajura, sau un vultur mare, care dela o înălțime se lasă asupra prăzii, sau ca consonanta V, rostită lung și foarte puternic. Nu mult după aceasta, poate să fi trecut o minută, auzii un trosnet de vreascuri ce se apropia înspre mine. Pusei arma la ochi. Lumină pentru a putea ținti încă nu era, însă totuși era destulă pentru a putea cunoaște cerbul, dacă e bun de vânat precum și mărimea coarnelor lui.

Dar în loc de cerbul așteptat, începu să se miște ceva la o mică distanță de mine, în dosul unor copaci culcați de vânt. Un freamăt, un trosnet, mormăit, pu-făit și apoi sărituri grăbite. Acum pricepui că sunt lupi. Zării numai vr'o câteva spinări albe-sure, dispărând grăbite înspre pârâu. În urmă mai auzii venind încă unul, făcui un pas la dreapta, ca să pot vedea mai bine, și ultimul lup sări peste cărarea îngustă. Dar eu și ridicai arma și, cu toate că nu puteam vedea ținta, trăsei instinctiv cu încercata mea armă Mannlicher-Schönauer, cal. 9,5 mm. După împușcătură, totul rămase liniștit și, făcând 25 pași până la locul unde trăseseam, mă văzui în fața lupului ucis, care era primul din viața mea și în general primul lup ce l-am văzut până acuma. Ceeace îmi făcuse o deosebită bucurie, erau ciudatele circumstanțe ale împușcătorei în sine, căci glonțul, intrat pe dreapta gâtului, ieșise prin stânga pieptului, provocând moartea subită.

Acuma îmi fu clară atitudinea cerbilor. Căci cu câteva zile în urmă, doi din mosafirii mei, imitând și ei mugetul, auziseră același urlet ca și mine. Lupoaița mea era tânără, având o greutate de 20 kgr., și venise, — se vede, — cu mama și frații ei, ca să atace pe pretinsul cerb, și numai în ultimul moment văzură că se înșelaseră.

Întâmplarea mea e de oareșicare interes. Mai întâi, ea dovedește cât de greu e vara, când timpul e uscat, să constați, chiar numai aproximativ, numărul

vănatului; apoi e făcută și dovada că lupul nu se sfiește să atace și în afară de iarnă un cerb puternic, turburând prin aceasta cu desăvârșire goana; mai departe am stabilit că el cunoaște foarte bine mugetul, și în fine am constatat că sunetul auzit de mine nu este cunoscut, cu toate că am întrebat pe diferiți vânători. Trebuie să cred că acest sunet este semnalul bătrânei lupoaiice, dat puilor săi pentru a fi în gardă. Sau poate că e menit să înfricoșeze pe cerb? Poate că vreunul din camarazii noștri din Vechiul Regat, cari se întâlnesc mai adesea cu lupii, ne-ar putea spune ceva despre dânsul.

Afară de acest sunet am auzit de mai multe ori

noaptea urlatul lupilor, și încă un sunet ce cu siguranță poate fi luat drept avertisment. Primul sunet este acela când doi lupi au fost deranjați dela un hoit, iar al doilea sunet l-am auzit atunci când, stând noaptea la pândă lângă un hoit, se apropiau lupii, după ce urlaseră și vântul devenise deodată nefavorabil. Acest sunet s'ar putea reda cu un „îm“ scurt, tare, repetat de mai multe ori, ce are puțină asemănare cu vocea câinelui când se roagă, însă este numai un singur sunet.

Ce însemnătate mare are stârpirea cu orice mijloace a acestui îngrozitor dușman al vânatului, reiese și din această istorisire.

O contribuție

de Mișu Cornescu, Târgoviște.

Splendidul articol al d-lui doctor oculist Carol Jickeli din Sibiu, mă obligă, convins fiind că domnul doctor nu poate lua în nume de rău contribuțiunea mea, să aduc următoarele deslușiri.

În studiul „Zimbrul“, publicat în revista noastră din luna Mai 1925 se face o confuzie între zimbrul

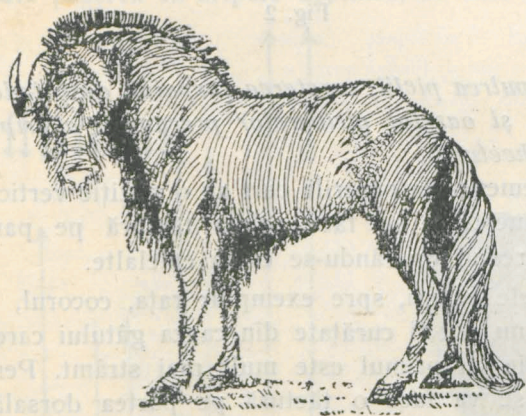
unui bou desvoltat și nu trebuie confundat nici cu animalul *aurochs* pe franțuzește și *Auerochs* pe nemțește, care prin deosebire de ceilalți boi are 14 perechi de coaste și a trăit în Europa până în secolul al XVII-lea,—ultimii pierind în Elveția. Acum nu se mai găsește decât foarte puțini prin mlaștinile Lituaniei. Însfârșit nu este nici yack-ul sau yac-ul (poephagus grunians), care mai trăește numai în munții Tibetului (Asia Centrală).

Așa dar rămâne bine stabilit că zimbrul din numărul de Mai al revistei este *bourul* sau *bizonul* și că pajura Moldovei avea capul zimbrului iar nu al *bourului*.

Zimbrul are trupul lung de 2 m., și culoarea pielii cafenie; are capul ca al bouului, coarnele însă aduse mai în față și pornite nu din părți ca ale bouului, ci aproape deasupra capului, iar trupul și picioarele, afară de copite, le are ca ale calului, copita fiind bifurcată ca la bou. Zimbrul seamănă mai mult cu yack-ul decât cu bizonul, iar carnea lui este mult mai gustoasă.

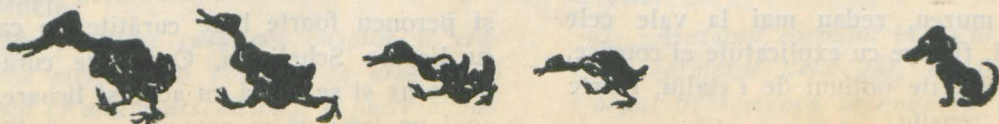
Zimbrul a dispărut din Țara Românească înaintea bourului și tocmai raritatea lui l-a făcut pe Bogdan-Vodă să-l urmărească, după cum ne spune Istoria.

De alt-fel zimbrul eră și marca Dacilor.

(*Catoblepas Faurina*) sau (*Catoblepas Gnu*) și între bizon (*Bizon Europaeus*), „Wisent“ în limba germană; confuzie pe care de altfel o găsim în toate dicționarele francez-român, german-francez și român-german.

Zimbrul este animalul din alăturatul desen, pe care nu-l mai găsim decât în Africa. Pe franțuzește se numește *gnou*, fiind un fel de antilopă de mărimea

Câteva cuvinte despre taxidermie, naturalizare, împăiere

de Gr. Medianu, Herăstrău

Taxidermia formează o adevărată știință, fără de care omenirea ar fi avut mari neajunsuri. E destul a intra numai odată într'un muzeu zoologic, spre a-i vedea imensele binefaceri. Dacă la unele paseri și mici mamifere ea pare a fi mai simplă, în schimb la exemplare de o talie mai mare, ea devine complicată, necesitând diferite teorii de anatomie comparată. De aceea în cadrul acestui articol, nu voi vorbi decât despre împăierea paserilor și conservarea ouălor, două chestiuni de o mare legătură între ele și'n același timp mai comune în viața noastră de toate zilele.

Relativ la împușcarea și păstrarea paserilor destinate operației de naturalizare, voi da mai întâi câteva noțiuni foarte necesare:

a) Se va căuta întotdeauna ca paserile să nu fie împușcate prea de aproape, spre a nu le zdrobi.

b) Indată ce pasărea va muri, pentru a nu i se murdări plumajul cu sânge sau grăsime, se va presăra pe răni ipsos sau pământ, iar gura și nările se vor astupa cu vată sau la nevoie cu iarbă.

c) Penele dela aripi și coadă vor fi cu îngrijire așezate, spre a nu le sbârli, supunându-ne contrariu unei munci cu mult mai grele. Există mai multe metode de împăiere, dintre care una este mai mult întrebuințată. Această metodă se practică și la Muzeul zoologic din București, iar cine dorește s'o vadă în

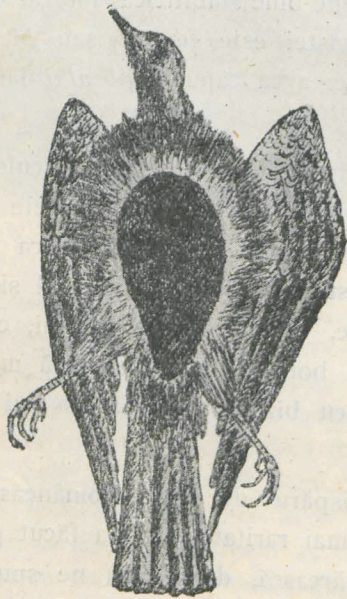

Fig. 1

natură, o va găsi la etaj în sala galinaceelor. Fiindcă majoritatea doritorilor sunt puși în imposibilitate de a vizita acest muzeu, redau mai la vale cele 9 schițe după natură, fiecare cu explicațiile ei concise, la cari voi adăoga diferite noțiuni de cetalu, foarte necesare unei bune reușite.

1. „Spintecarea și desprinderea pielii depe corp. (la paserile de apă prima tăetură se face pe partea dorsală între aripi); la toate celelalte se face pe pânțele“.

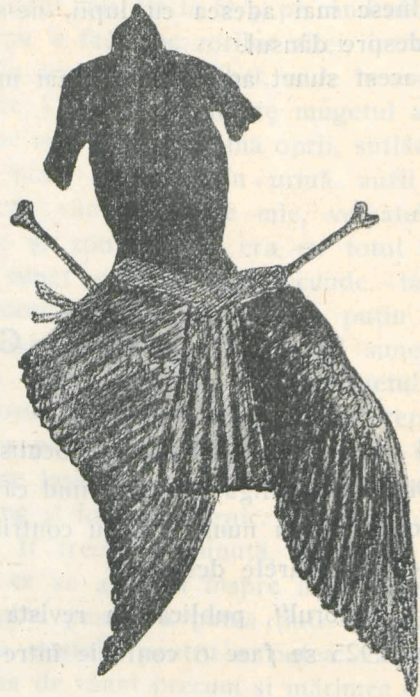

Fig. 2

2. „Jupuirea pielii, scoaterea corpului, desprinderea craniului și oaselor picioarelor precum și a aripelor dela încheeturi“.

De asemenea la paserile cari au o poziție verticală, se obișnuște a se face prima tăetură pe partea dorsală, restul operându-se ca la celelalte.

La unele paseri, spre exemplu: rața, cocorul, etc, capetele nu pot fi curățate din cauza gâtului care 'n comparație cu primul este mult mai strâmt. Pentru aceasta, se va face o tăetură pe partea dorsală a capului în dreptul occipitalului, pe unde se va scoate tot conținutul, spălându-se apoi craniul cu licoarea Schelivsky (sublimat corosif 177 grame și alcool 370 în cantitate de 1000 grame). După ce capul va fi curățat, îl vom umple cu vată sau bumbac, îmbibate cu aceeași licoare și-l vom retrace în pielea lui. Această operație trebuie să fie cât mai repede efectuată, căci pielea gâtului uscându-se, se strânge și 'n consecință capul nu mai poate fi pus la loc. Oasele picioarelor vor fi curățite de carne până la genunchiu — cât sunt acoperite cu fulgi, — iar la unele paseri mari se curăță puțin și din partea superioară a tarsus-ului. Se lasă oasele: femur, tibia și peroneu foarte bine curățite de carne și spălate cu licoare Schelivski. Coada se curăță deasemenea de carne și se spală cu aceeași licoare, aplicându-i-se apoi un tampon cu pomadă arsenicală. Se trece apoi

la aripi, unde se operează cu multă atenție spre a nu se tăia pielea. De obicei la paserile mici, până la mărimea găitei, se curăță numai humerus, lăsându-se

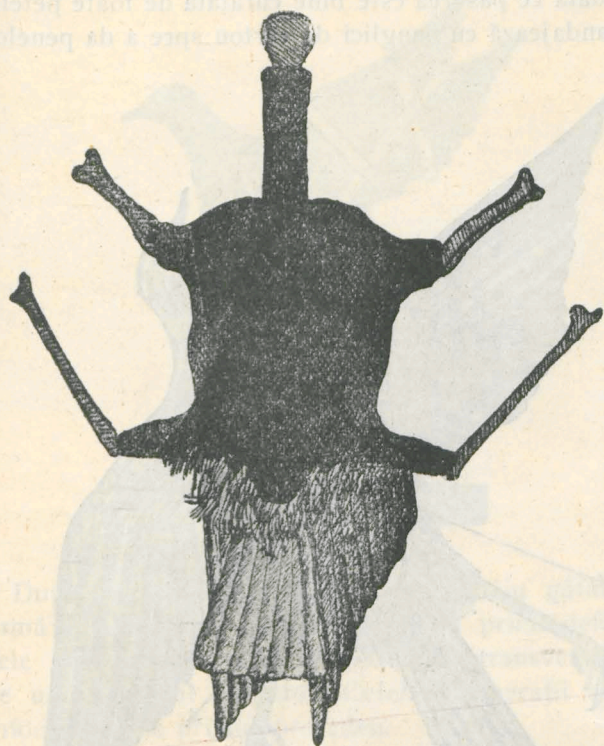

Fig. 3

radius și cubitus necurățate. La paserile mari se separă carnea și penele și depe aceste două oase, spălându-se întocmai ca la celelalte. Dacă voim a împăia paserea cu aripele deschise, se face o tăetură

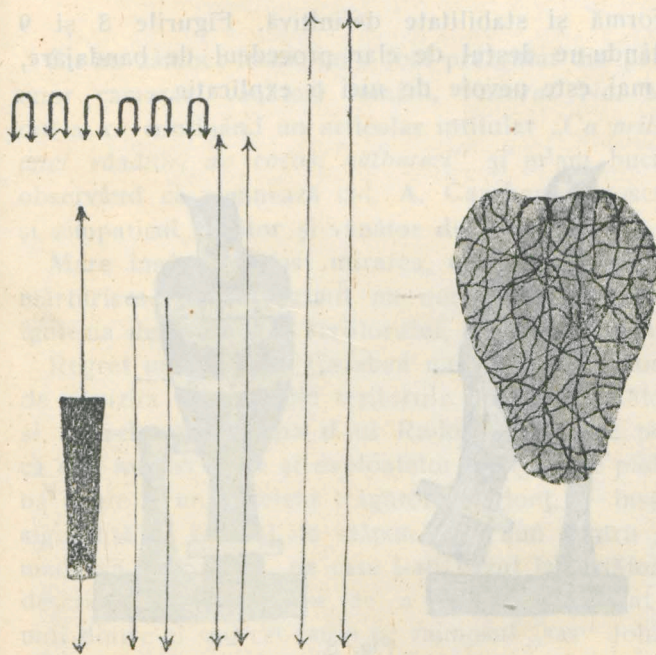

Fig. 4

longitudinală pe partea inferioară a lor, în dreptul oaselor radius și cubitus, spre a desprinde aripele și curăța carnea, cusându-se pielea foarte slab, spre a nu sburli penele.

3. „Prepararea pielii și curățirea oaselor și craniului. Otrăvirea pielii cu o pomadă de arsenic. O parte arsenic alb (*Kalium arsenicum*), o parte săpun alb, $\frac{1}{4}$ var, $\frac{1}{3}$ sare de tartru și $\frac{1}{7}$ camphor“.

4. Prepararea corpului artificial din turbă, din pae sau din talaș mărunt. Se vor lăsa la picioare și ligamentele.

Pregătirea sârmelor trebuincioase la împăiat: 1 pentru gât, 2 pentru susținut coada, 2 pentru picioare, 2 pentru aripi și 6 scoabe mici pentru fixat sârmele în corp“.

Corpul artificial va fi puțin mai mare ca cel natural și făcut cu ajutorul unei sfori sau sârme.

5. „Legarea sârmelor de oasele picioarelor, aripelor și îmbrăcarea lor cu câlți de cânepă. Băgarea sârmei dela gât în craniu“.

La picioare, sârmele se bagă prin botul palmei,

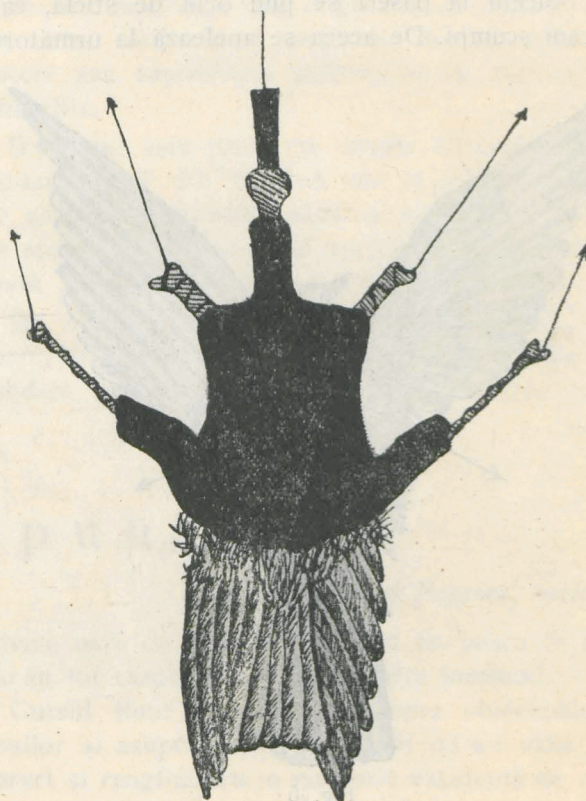

Fig. 5

mergând prin tibia și peroneu; apoi se înfășoară femurul, peste care vin puși câlți. La aripi sârma se vâră printre radius și cubitus, apoi se înfășoară în jurul himerusului, sau când lipsește se lasă din sârmă distanța necesară lungimei lui. Mulți împăetori scot acest os, sub cuvânt că el ridică penele aripelor. Intr'adevăr dacă-l scoatem, paserea este mai frumoasă, având penele perfect aranjate. La coadă sârmele se bagă printr'un tampon îmbibat cu pomadă de arsenic, ieșind prin partea inferioară a ei. Ele se strâmbează de obicei în sus, spre a da coadei o poziție convenabilă.

6. „Așezarea gâtului, picioarelor și aripelor preparate în pielea întoarsă pe față. Fiecare se unge cu o pastă de lut și ipsos, cu care se modelează apoi formele exterioare ale corpului; întinderea aripelor“.

7. „Așezarea corpului în locul său și înfigerea în el a sârmelor dela gât, picioare, aripi și coadă. Corpul deasemenea se unge cu o pătură subțire de lut amestecat cu ipsos spre modelare. Se face apoi

cusătura pielii pe pânțece. Când se face cusătura, nu este nevoie ca marginile pielii să se împreune; să se aibă însă grije de a se așeza fulgii de pe piept și pânțece în așa fel, încât să se astupe vederea corpului artificial. Cu ajutorul sârmelor dela picioare, cari rămân întotdeauna afară cu 10—20 cm. dela botul palmei sau degetelor, se fixează paserea pe o creangă sau diferite pedestaluri.

8. „*Modelarea corpului și bandajarea sa pentru a-l rândui și a-i da înfățișarea naturală. Așezarea ochilor în orbite și fixarea lor cu un amestec de ipsos și clei*”.

9. „*Bandajarea unei paseri preparată cu aripele deschise*”.

De obicei la paseri se pun ochi de sticlă, cari sunt cam scumpi. De aceea se apelează la următorul

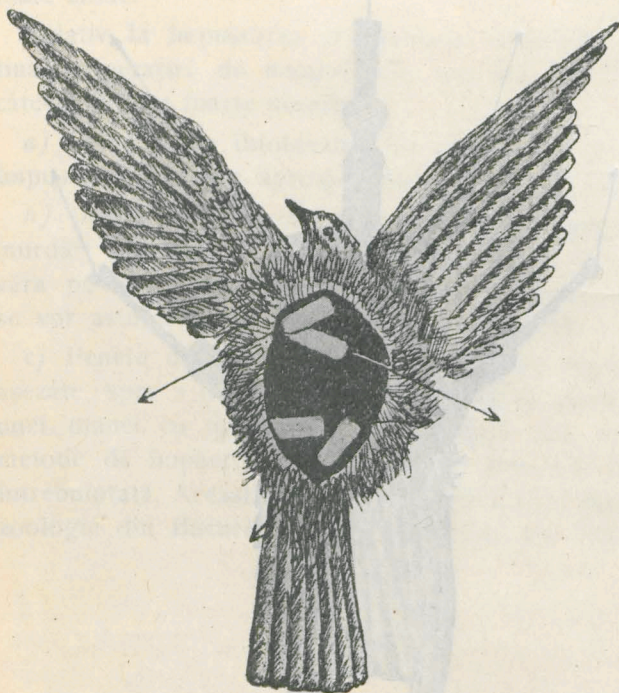

Fig. 6

procedeu: dacă pleoapele sunt tari — uscate —, se bagă între ele câte un tampon îmbibat cu apă, spre a le înmuia. După aceea se scot și se introduce în locul lor, câteva picături de gumă-arabică amestecată cu puțină apă și candel. Cu ajutorul vopselelor în ulei dăm apoi culoarea necesară ochilor. După ce-i fixăm, trecem la scoaterea petelor.

a) Dacă penele sunt însângerate se spală, îmbându-se mai întâi cu apă, în care dizolvăm puțin săpun alb, după aceea se clătește cu apă amestecată cu ceva sulfat de sodiu. După ce petele au dispărut, se presară penele cu ipsos și se lasă 8 zile la aer.

Când presărăm ipsosul, se ridică mai întâi penele și fulgii cu un briceag, spre a le așeza mai bine și spre a face să pătrundă praful mai în interior.

b) Dacă petele sunt de grăsime, se spală cu esență de terebentină, cu soluție de potasă, cu spirt și la urmă cu apă pură.

c) Dacă petele sunt de clei, — paserea a fost prinsă cu clei, de ex. sturzii —, se freacă cu unt proaspăt sau untdelemn de măsline până ce pata începe a se dizolva.

După aceea se rade locul cu un cuțit și se spală cu apă amestecată cu o soluție puternică de sodiu, apoi cu apă pură; după uscare se presară cu ipsos.

Îndată ce paserea este bine curățată de toate petele, se bandajează cu panglici de carton spre a da penelor

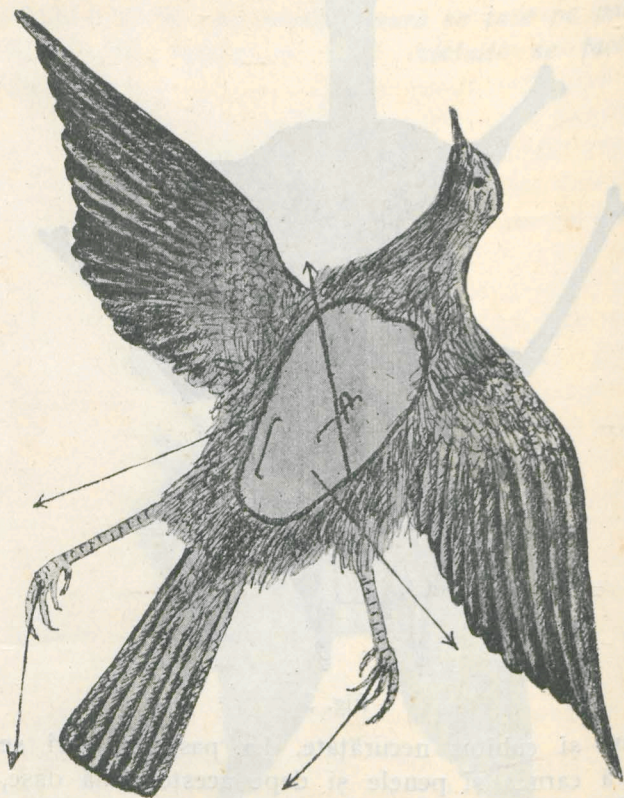

Fig. 7

o formă și stabilitate definitivă. Figurile 8 și 9 arătându-ne destul de clar procedeul de bandajare, nu mai este nevoie de nici o explicație.

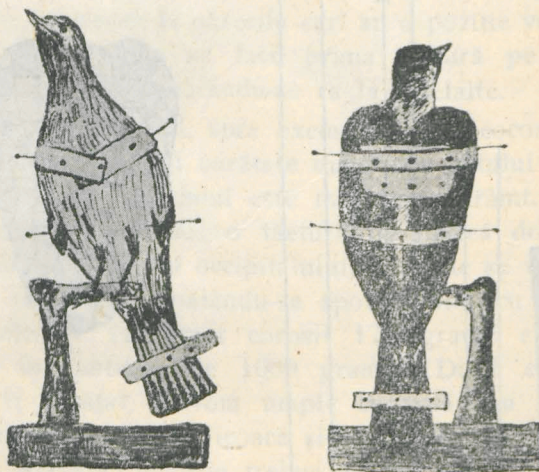

Fig. 8

Afară de sus descrisa împăere se mai obișnuiește și următoarele:

După ce am jupuit, curățat și otrăvit pielea se trece la formarea scheletului. Pentru aceasta va fi nevoie de 5 bucăți de sârmă, ascuțite la ambele vârfuri. Pe cea mai scurtă o vom înfige cu un vârf în craniu, care va fi mai dinainte umplut cu vată îmbibată cu un bun preservativ, iar celălalt vârf va

da poziția convenabilă coadei. La mijlocul acestei sârme se va face un inel, de care vom prinde sârmele dela picioare și aripi.

Fig. 9

După aceasta, se va umple mai întâiu gâtul, pe urmă jumătate din corp cu câlți. Se prind definitiv cele 4 sârme de inelul de pe sârma transversală și se umple restul corpului. Celelalte operații se fac întocmai ca la primul procedeu.

Plumajul paserilor este de multe ori atacat de

■ ■ ■

U n R ă s p u n s

de Teodor Romul Popescu, Sibiu

Cu un zâmbet ironic mi-a fost prezentat din partea unor camarazi vânători români, *Viitorul* No. 5144 din a. c., conținând un articolăș intitulat „*Cu prilejul unei vânători de cocoși sălbateci*” și m'am bucurat observând că semnează d-l. A. Cazaban, cunoscutul și simpaticul scriitor și vânător din Capitală.

Mare însă mi-a fost mirarea, cetind descrierea și mărturisesc că am primit nu numai dovada despre fantezia desăvârșită a scriitorului, ci și a vânătorului.

Regret mult că d-l. Cazaban nu mi-a făcut onoarea de a vizita și unul din teritoriile mele de vânătoare și a preferat invitația d-lui Rudolf Kap, care poate că este moșier mare și exploatare priceput de păduri, ba poate și un excelent trăgător de glonț, — însă cu siguranță că este și un stăpân prea bun pentru grămada sa de paznici, pe care i-ați văzut la vânătoarea descrisă, și l'aș sfătui de a concedia imediat pe unii dintre ei sau cel puțin pe faimosul „sas” Johann, care după referatul dat stăpânului său nu are idee de situația de fapt a teritoriului, pe care-l cunosc întâmplător și eu destul de bine. Raportul despre cei 8 cocoși și 11 găini, 5 cocoși și 10 găini, 3 cocoși și nici o găină și în fine 3 cocoși și o găină este fals, proporția vânătorului fiind chiar inversă, după cum e și natural. Ori poate că din eroare o fi schimbat tipograful textul?

Și apoi ce maniere are d-l paznic Johann? Se

diferite mici insecte, cari lăsate în voia lor ne-ar distruge în scurt timp exemplarele împăiate. De aceea la apariție se unge pielea cu diferite soluții prezervative ca: esență de terbenină, *licoarea Smith* (sublimat corosif 8 grame, camfor 8 grame și spirt 1000 grame), *licoarea Schelivsky*, pulverizații pe epidermă cu praf de nucă vomică, un amestec de alcool 1 litru și 2 grame strychnină pentru pene albe, precum și 100 grame nucă vomică cu alcool 1 litru.

Împăietorul de meserie, când are mai multe comenzi, se servește de diferite injecții arsenicale, spre a conserva exemplarele destinate naturalizării.

Relativ la conservarea ouălor pentru diferite colecții, se întrebuițează următoarea metodă:

Se face mai întâi câte o găurică în ambele capete ale oului, scoțându-se conținutul din el, suflând cu putere sau amestecând gălbenușul cu ajutorul unei sărmulițe.

Dacă oul este clocit, se scoate albușul afară, introducându-se din 6 în 6 ore o soluție puternică de sodiu sau potasiu, până ce se curăță complet. Se spală cu apă curată și apoi se astupă găurile cu ceară sau gumă-arabică amestecată cu făină.

De reținut: în tot timpul acestor operații, împăietorul trebuie să fie stăpânit de cel mai mare calm, răbdare și multă atențiune, „încet, dar bine”!

cuvine oare de a intra în colibă cu pușca la spate? Eu în tot cazul cred că este foarte incomod.

Cursul ținut de d-l Kap asupra obiceiurilor cocoșilor și asupra modului special de a-i vâna a fost corect și reoglindește o memorie excelentă de care se bucură mult stimatul domn autor. Însă cunoștințele d-lui Kap relative la legea vânătorului sunt slabe și era mai bine dacă nu continua cursul, deoarece observarea sa cum că „cerbul este permis numai în Septembrie” a trădat necunoștința faptului, vânătoarea cerbului fiind permisă deja cu începere dela 1 August. Adevărat este însă că el se vânează de regulă numai pe la sfârșitul lunii Septembrie, pe timpul renumit al „mugitului”. Dealtfel fericit teritoriu este acela, în care s'au constatat 18 cerbi pe lângă 9 vaci!

Ce vor mai boncăni ei toamna și ce bătaie va fi pentru ciute, căci prin alte teritorii mai puțin favorizate regula generală este 3 și mai multe ciute la un singur cerb capital.

Sărmane Johann! Nu-mi vine să cred că ai putut da o deslușire atât de incorectă, afirmând că cerbul își leapădă coarnele vara! Ori ai fost poate atât de ștregar, că ți-ai bătut joc de domni vânători din Regat, printre cari a fost și un inspector de vânătoare? Eu cred mai iute că aici este o mică eroare de tipar, fiind la noi destul de cunoscut faptul, și

chiar de către un copil de țaran, că cerbul își leapădă coarnele iarna, și niciodată vara. De ce providență o fi aranjat astfel lucrurile, eu nu pot ști, căci așa fiind sârmanul cerb devine mult mai ușor prada fiarelor răpitoare.

Cetind mai departe... mă opresc, înțelegând deodată pe șiretul domn Rudolf Kap, care a știut prin mica dar drăgălașa sa minciună, plasată admirabil și cu cuvinte amabile, să-și apere teritoriul de invazia celor 7 vânători setoși de sânge de cocoși, tocmai în momentul când aceștia abia s'au trezit, somnoroși și oarecum indispuși de a porni la drum. „Nu vă deranjați domnilor, afară plouă; nu trebuie să vă sculați, căci pe o așa vreme cocoșul nu cântă!“

Modestia Dv., domnule Cazaban, este de altfel ne-

Cocoș de munte vânat la «Dander» de simpatica vânătoare, Doamna Angela Popescu

mărginită! Totdeauna însă și pretențiunea D-v., deoarece este foarte riscat de a veni tocmai dela București, pentru o singură zi de vânătoare la munte, și de a conta pe un succes sigur. Chiar și într'un teritoriu, unde sunt mulți cocoși se poate întâmpla din cauze nu întotdeauna definite, să nu cânte nici unul. Vă felicit totuși pentru declarația lipsită de orice egoism pe care a-ți făcut-o, afirmând că ați fost pe deplin mulțumit, deoarece ați gustat delicatesele și vinurile excelente ale maestrului trăgător Rudolf Kap și ați auzit și cântecul cocoșului de munte, — chiar și dacă l'ați auzit numai „din gura sasului Johann“.

Nu este fiecare așa de puțin egoist cum mă cred a fi eu însumi!

Drept dovadă vă aduc vânătorile de cocoși din toți anii și chiar și din anul acesta, când am avut și eu deosebita fericire de a avea mosafiri din Regat, pe care nu i-am lăsat să plece fără unul sau doi cocoși, afară de mine, care nu am împușcat nimic. M'am bucurat totuși de rezultatul bun procurat altora și am fost sufletește foarte mulțumit atunci când

am primit dela camarazii, pe cari îi introdusesem în misterele înșelării vânatului nobil al cocoșilor

Cocoș de munte vânat la «Dander».

de munte, câte o scrisoare în genul celor ce urmează:

„26 Aprilie 1925. Mult iubite prietene! Mă grăbesc ați trimite prima serie din fotografiile ce le-am făcut la munte, pe coasta încântătoare, în coliba fermecată“.

Mă gândesc cu drag la plăcutele clipe, pe cari le-am petrecut între 15 și 21 Aprilie 1925 la cea mai frumoasă și pasionantă vânătoare, la care am luat vre-odată parte! — Ce luptă și ce răbdare! Ce măreție apoi!

De sigur că succesul te recompensează pe deplin de toate oboselile și de toate zilele pierdute.

Sunt încântat de partida delicioasă, la care am luat parte grație bunei și gentilei D-v. invitații și tovarășii, și nu voi uita nici odată aceste momente!“

Anul viitor, mult stimat domn Cazaban, dacă nu veți pleca iară la prietenul D-v. Rudolf Kap, să-mi faceți onoarea de a mă vizita pe mine, care cu toată dragostea unei inimi românești vă va primi în coliba sa modestă, servindu-vă cu ce va avea mai bun,

La coliba vânătoarească.

ce e drept nu cu delicatese și vinuri scumpe, dar cu un sincer „Bine ați venit“, și puteți fi sigur că fără un cocoș nu veți putea părăsi teritoriul meu, căci cocoșii mei sunt foarte bine educați și cântă chiar și atunci când — ninge! Deci: La revedere!

OFICIALE

MINISTERUL AGRICULTUREI
ȘI DOMENIILOR

DIRECȚIA VÂNĂTOAREI

No. 54994 din 27 Iunie 1925

Circul. Insp. de Vânătoare regionali și județeni.

Domnule Inspector,

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că Uniunea Generală a Vânătorilor, cu petițiunea înregistrată la No. 27333/1925, a făcut Ministerului o cerere prin care ne arată că, prin noua lege referitoare la reglementarea portului și vânzării armelor „Uniunea” este chemată a și da avizul asupra solicitatorilor de permise de port armă de vânătoare cu glonț.

În același timp ne arată că factorii cei mai indicați pentru a lămurii „Uniunea” asupra calității vânătorilor solicitanți de asemenea permise, aflători departe de centrul „Uniunii” ar fi contestabil Inspectorii de vânătoare regionali și județeni precum și subinspectorii, cari sunt persoane oficiale și cunosc cel mai bine pe vânătorii din circumscripțiile lor, fiind în același timp ma toți și membrii ai Uniunii.

Ar fi deci de cea mai mare însemnătate ca aceste organe să ajute Uniunea întru împlinirea obligațiilor atribuite prin noua lege.

Ministerul prin Deciziunea No. 27333/1925 vă autoriză ca D-voastră să puteți îndeplini și sarcina de reprezentanți ai Uniunii în județele și regiunile unde funcționați. Pentru ajungerea acestui scop și pentru orice detaliu vă rugăm să luați contact cu Uniunea Generală a Vânătorilor, căruia i s'a scris tot azi în acest sens.

Sediul Uniunii este Bulevardul Carol 30, București.

p. MINISTRU,
(ss) N. Săulescu

p. DIRECTOR GENERAL
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

Circulară către Prefecturile de Județe.

Domnule Prefect,

Suntem informați că nu se liberează permisele cerute de legea vânătorului până când nu se liberează permisele cerute de legea portului și vânzării armelor.

Conform ordinelor atât ale Ministerului de Interne cât și ale acestui Departament sunteți obligat ca să liberați permisele cerute de legea vânătorului, independent de acelea cerute de legea portului armelor.

Cum acest Minister este prejudiciat prin faptul că nu se liberează permisele prevăzute de legea Vânătorului, vă facem cunoscut că sunteți direct răspunzător de pagubele ce eventual le va avea acest Departament din nerespectarea ordinului primit de a libera permisele.

p. MINISTRU,
(ss) N. Săulescu

p. DIRECTOR GENERAL,
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

CIRCULARĂ

la toate Societățile de Vânătoare din țară.

Domnule Președinte,

După cum cunoașteți, conform legii vânătorului, a condițiilor de funcționare a societății D-vs. și a contractelor de arendare a dreptului de vânătoare pe diferite terenuri, aveți obligațiunea să distrugeți vânatul răpitor fie cu pușca fie cu otravă și să hrăniți în timpul ernei, —când câmpul este acoperit cu zăpadă,—vânatul folositor. În acest scop vi s'a pus la dispozițiune prin Inspectorul de vânătoare al județului, pentru edificarea D-vs. broșurile „Hră-

nirea vânatului folositor în timpul ernei” și „Distrușgerea vânatului răpitor prin otravă”.

Vă aducem la cunoștință că anul acesta Ministerul este decis să aplice sancțiunile legii și contractelor de arendare, contra acelor cari nu vor executa obligațiunile ce și-au luat. Rezultatul va fi că contractele de arendare vor fi reziliate.

În același timp vă facem cunoscut că trebuie să aveți paznici pentru fiecare pădure și fiecare teritoriu, ce țineți în arendă, conform obligațiilor contractuale.

Numele lor îl veți comunica Ministerului, cerând recunoașterea lor ca paznici privați de vânătoare, conform legii.

Conform condițiilor de funcționare sunteți obligați să comunicați Ministerului la începutul fiecărui an, vânatul răpitor distrus în anul trecut, lucru ce nu s'a executat de toate societățile. Începând din anul acesta vă rugăm a lua măsuri pentru satisfacerea și acestei obligațiuni.

p. MINISTRU,
(ss) N. Săulescu

p. DIRECTOR GENERAL,
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere avizul Consiliului permanent de vânătoare din ziua de 24 Iunie 1925 și legea vânătoarei,

Având în vedere că prin vânătorii cu bătaiași în păduri și în cerc în câmpie la vânat folositor se fac abuzuri, făcându-se astfel de vânători de 3,4 și chiar de mai multe ori pe același teren și chiar fără a se respecta pătrimea de refugiu și din această cauză aceste vânători au căpătat caracterul de vânători de distrugere. —

DECIDEM :

Art. I. Se menține deciziunea anterioară No. 2749/1925 prin care s'a decis că nu este permis a se face pe același teritoriu păduros decât o singură vânătoare cu bătaiași în cursul unui sezon de vânătoare la vânatul folositor, bine înțeles respectându-se în toate cazurile pătrimea de refugiu.

Art. II. Vânătoarea în cerc nu este permisă decât o singură dată pe același teritoriu de vânat, rezervându-se în toate cazurile pătrimea de refugiu unde nu se va vâna niciodată.

Art. III. Cei ce vor contraveni acestor dispozițiuni vor fi dați judecăței, iar contractele de arendarea dreptului de vânat vor fi reziliate.

Art. IV. Domnul Director General al vânătoarei este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

p. MINISTRUL
AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR
(ss) Chirculescu

☒ ☒

6 Iulie 1925.

DOMNULE PREFECT,

După cum cunoașteți, conform legii pentru protecția vânatului, comunele rurale al căror drept de vânătoare nu este arendat, sunt obligate să ia măsurile de distrugerea vânatului răpitor și de hrănirea vânatului folositor, în timpul ernei când câmpul este acoperit cu zăpadă.

Vă rugăm așa dar să bine voiți a dispune să se dea cuvenitele ordine pentru executarea celor arătate mai sus.

p. MINISTRU
(ss) Gh. Nedici

p. DIRECTOR GENERAL
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

6 Iulie 1925

De la Consiliul Permanent

A v i z

Având în vedere că stârcii albi, foarte căutați pentru penagiul lor, sunt uciși fără cruțare,—

Având în vedere că Statul îi protejează oprind în bălțile sale vânatoarea lor, pe când în bălțile particularilor se vânează în mod distructiv,

Având în vedere că în curând această pasăre atât de frumoasă va dispărea.

Pentru protejarea și înmulțirea ei în baza art. 34 din Legea pentru Protecția Vântului, suntem de părere a se opri pe timp nelimitat în toată țara, vânatoarea stârcilor albi, cu singura excepțiune că Direcțiunea Vânatoarei să poată libera permisiunea împușcării unui număr mic de stârci albi și numai pentru scopuri științifice.

(ss) Săulescu
(ss) Dinu R. Golescu
(ss) G-ral Racoviță
(ss) G-ral Gârlișteanu
(ss) Dr. Gh. Nedici
(ss) Dr. I. Costinescu
(ss) G-ral Manu
(ss) N. Racottă.

☒ ☒

MINISTERUL AGRICULTUREI
ȘI DOMENIILOR
DIRECȚIUNEA GENERALĂ A VĂNĂTOAREI.

Prin Deciziunea Ministerială No. 14583/925 dată pe avizul Consiliului Permanent de vânatoare în urma cererei Inspectorilor de vânatoare s'a aprobat pentru protejarea și înmulțirea vântului:

I. În județele Hotin, Dorohoi, Fălțiceni, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Cojocna, Hunedoara, Solnoc-Dobâca, întreaga Basarabia și jud. Tulcea să se aplice art. 35 din Legea Vântului, adică vinderea, transportarea și cumpărarea vântului, liberat numai de proprietarul sau arendașul vântului dela care s'a luat vântul sau blana lui, în care se va indica soiul, genul și cantitatea vântului sau felul și numărul blănilor.

CertIFICATELE vor fi vizate și de primarul comunei.

II. Se oprește vânatoarea găinilor ambele specii, în întreaga țară pe timp nelimitat. Cocoșii lor se vor vâna conform legii.

III. Vânarea potârnicilor anul acesta să se facă în Vechiul Regat, Dobrogea și Basarabia dela 1 Octombrie la 1 Noembrie

a. c., iar în Ardeal și Bucovina dela 1 Septembrie la 1 Noembrie.

IV. Se oprește pe doi ani, 1925 și 1926 vânatoarea epurilor în plășile Reșița, Caransebeș, Teregova și Orșova din jud. Caraș Severin.

V. Se oprește pe doi ani vânatoarea epurilor și potârnicilor pe terenul din întreaga plasă Bocșa Montană, adică după terenurile din hotarele comunelor Izgar, Vernes, Dubu, Ierzig, Valea Mare, Valea Apei, Varlig, Dezișt, Barboiu, Ranus, Berzova, Bocșa Montană, Voșior, Tizești, Ocna de fer, Buiuș, Königsnad, Doleri, Surducul Mare și Donicea din jud. Caraș Severin.

VI. Se oprește pe anul 1925 vânatoarea epurilor în com. Armășoia și Pungești din jud. Vaslui.

VII. Se oprește pe timp nelimitat orice fel de vânatoarea la cerbi, de orice sex, în tot jud. Argeș.

VIII. Se oprește în toată țara vânatoarea epurilor din căruțe, sănii, sau călare.

☒ ☒

O importantă jurisprudență a Inaltei Curți de Casație și Justiție în materie de taxă pe câini de vânatoare.

Domnule Președinte,

Avem onoarea a vă aduce următoarele la cunoștință :

Prin consilierul Uniunii Vânătorilor, D-l Teodor Romul Popescu, reprezentantul pentru Transilvania și care este totodată și membru în comitetul nostru, ne-am adresat în calitatea noastră de membru al Uniunii D-lui Jurisconsult al acesteia avocat Niculescu, București, și am recurat în contra deciziunii Prefecturii Județului Sibiu No. 1726/24, după care trebuia să plătim pentru fiecare câine de vânat, afară de impozitul cerut de legea vântului și deosebit de impozitul orașului, încă un acout de Lei 300 separat, pentru scopuri județene, și aceasta chiar retrograd pe 3 ani.

Mulțumită apărării excelente a D-lui Niculescu și bazat pe dreptul susținut de D-sa, înalta Curte de Casație, prin decizia No. 1188 din 19 Iunie 1925 a anulat sentința primă, neavând să plătim deci decât cele prevăzute de legea de vânat și impozit către oraș.

Această sentință de mare interes fiind pentru toate orașele municipale, vă transpun sentința în copie spre luarea la cunoștință și eventuală publicare în organul nostru «Revista Vânătorilor.»

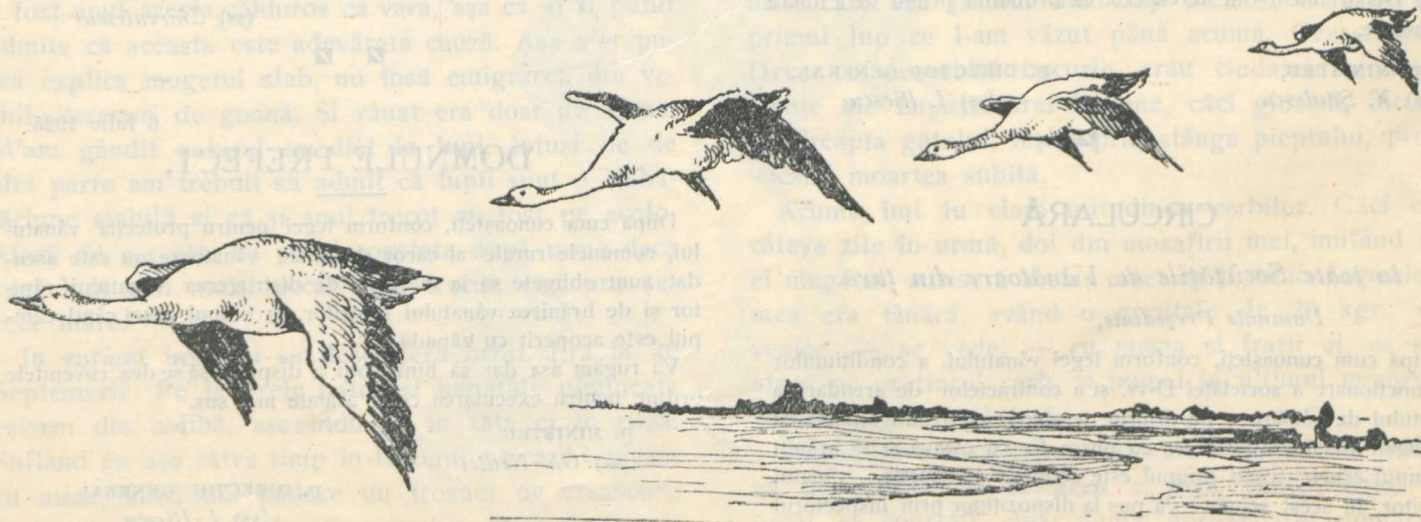
Exprimându-vă și cu această ocazie sentimentele noastre cordiale vânătoarești, vă salutăm

Cu deosebită stimă,

INT. GENERAL ÎN REZERVĂ

(ss) Franz Richter

(ss) Dr. Schwabe

PUBLI CAȚIUNI

JUDEȚUL SALAJ, PLASA CRASNA
NOTARIATUL CERC. SĂG.
No. 615/925

23 Iulie 1925

PUBLI CAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat al comunelor cu excepțiunea teritoriilor expropriate — din notariatul cerc. Săg și anume: Săg, Mal, Tusa și Sârbi, se va da în arendă pe 6 ani succesivi cu începere dela 1 Septembrie 1925 prin licitație publică, care se va ținea:

1. In com. Săg la 27 August 1925 ora 9 a. m. Prețul de strigare este 10 lei.
2. In comuna Mal la 28 August 1925 ora 9 a. m. Prețul de strigare este 10 lei,
3. In comuna Tusa la 29 August 1925 ora 9 a. m. Prețul de strigare este 10 lei.
4. In comuna Sârbi la 30 August 1925 ora 9 a. m. Prețul de strigare este 10 lei.

Condițiunile de licitație stabilite de reprezentanții comunali se pot vedea în orele oficiale la biroul notarial din Săg.

In cazul că nu s'ar prezenta nimeni la licitație — din cei admiși conform art. 13 din legea pentru protecția vânatului — licitația doua se va ținea la primăria fie-cărei comune tot cu prețul de strigare de 10 lei la fiecare comună și la orele 9 a. m. și anume: In comuna Săg la 12 Sept. 1925, în comuna Mal la 13 Sept. 1925, în comuna Tusa la 14 Sept. 1925 și în comuna Sârbi la 15 Sept. 1925.

(ss) *Gavrilă Petri*
NOTAR CERC.

No. 313/1925

Iulie 925

PUBLI CAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat pe teritoriul comunei Băgaciu, județul Târnăvamică se da în arendă prin licitație publică, care se va ținea în cancelaria comunală din Băgaciu la 21 Septembrie 1925, orele 10 a. m. pe timpul dela 16 August 1924 până la 31 Decembrie 1929.

Prețul de strigare: 1000 (una mie) Lei.

Vadiu: 10 (zece) %.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea în cancelaria comunei Băgaciu în orele oficiale.
Băgaciu, la 19 Iunie 1925.

(ss) *Enric Kenstler* (ss) *Vasile Herman*
NOTAR PRIMAR

No. 21/1925 adm.

PUBLI CAȚIUNE

Dreptul de vânat din comuna Bogdand pe terenurile comunei, dela 1 Ianuarie 1925 până la 31 Decembrie 1929 se va arenda prin licitație publică, care se va ținea la 5 August 1925 a. m. ora 10. Condițiunile de licitație se pot vedea în orele oficiale în biroul notarului din Bogdand.

Bogdand la 20 Iunie 1925

(ss) *Nagy L Gheorghe* (ss) *M. Fekete*
PRIMAR NOTAR

COMUNA P I R, PLASA TĂȘNAD, JUD. SĂLAJ.
No. 761: 1925. adm.

PUBLI CAȚIUNE DE LICITAȚIE.

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat al comunei P i r se va arenda prin licitație publică pentru 10 ani, începând dela 1 Ianuarie 1926 până la 31 Decembrie 1935, care se va ținea în oficiul Primăriei în ziua de 20 Octombrie 1925, orele 9 a. m. In caz că licitația la termenul fixat ar rămânea infructuoasă se fixează termenul de licitațiunea II-a pentru ziua de 4 Noembrie 1925 orele 9. a. m.

Prețul de strigare este 500 lei.

Reflecții de a licita vor depune drept de vadiu 10 % după prețul de strigare la începerea licitațiunei.

Condițiunile sunt acolo prevăzute în Legea pentru protecția vânatului și ord. Min. Dom. Dir. Vânatului No. 18384/1922 și se pot vedea între orele oficiale la oficiul Notariatului comunal. P i r, la 30. Iunie 1925.

(ss) *Halmi Zigmund*
PRIMAR

NOTAR COM.

PRIMĂRIA COMUNALĂ: TEREMIA-MICĂ
No. 374/1925

Iulie

PUBLI CAȚIUNE DE LICITAȚIE

Dreptul de vânat depe terenurile aparținătoare comunei Teremia-mică cu suprafață de 3400 jug. cad. se va da în arendă pe timp de 6 ani, adică dela 1 Aug. 1925 până la 31 Iulie 1931.

Licitația va fi orală și se va ținea în ziua de 23 August 1925 ora 9 a. m. în localul primăriei.

Prețul de strigare este 1500 Lei anual, vadiul 10 %.

Condițiunile se pot vedea în biroul notarial între orele oficiale.

PRIMĂRIA

PRIMĂRIA COMUNALĂ
CEHUL-SILVANIEI

No. 27/1925 adm.

PUBLI CAȚIUNE DE LICITAȚIE

Primăria Comunei Cehul-Silvaniei în ziua de 1 Septembrie 1925, la orele 11, arendează prin licitație publică verbal și înscris dreptul de vânătoare pe termen de 6 (șase) ani.

Dacă la prima licitație nu se va arenda, a doua licitație se va ținea la 15 Septembrie 1925.

Prețul de strigare este Lei 500, iar ca vadiu s'a stabilit 1/4 din prețul de strigare, adică Lei 125.

Condițiunile de licitare și contractul se pot vedea atât la Primărie, cât și în biroul notarial din Comuna Cehul-Silvaniei.

NOTAR CERCUAL:

PRIMAR COMUNAL:

(ss) *Alexandru Vaida* (m. p.)(ss) *Joan Vancza* (m. p.)

JUDEȚUL SĂLAJ
NOTARIATUL CERCUAL BUCIUMI
PLASA ZALĂU
No. 1302

PUBLI CAȚIUNE de LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat al comunei Buciumi și Sânjorzul-de Meseș din județul Sălaj se va da în arendă pe 6 ani succesivi, începând dela ziua licitației, care se va ținea după cum urmează:

In comuna Buciumi la 1 Septembrie 1925.

Prețul de strigare este Lei 1000 anual.

Condițiunile conf. art. 10 din legea pentru protecția vânatului și, se pot vedea în biroul notariatului.

Cum această licitație este a doua,—neprezentându-se la prima concurenți—, în cazul că nici acum nu s-ar prezenta în numărul prevăzut de lege, teritoriile se vor da în arendă și prin bună învoială.

Buciumi la 13 Iulie 1925.

V. Oprim.

NOTAR CERCUAL

PRIMĂRIA DIN CHERECHIU

No. 714/1925

PUBLI CAȚIUNE

Primăria comunei Cherechiu publică, că dreptul de vânat pe teritoriul Comunei Cherechiu, circa 3500 jug. cad. se arvunează prin licitație publică la Primăria Comunală pe 10 ani consecutiv — începând dela 1 August 1925 — în ziua de 14 August 1925, la orele 10 a. m. Prețul de strigare 10000 lei.

Condițiunile se pot vedea la Primăria Comunei Cherechiu.

NOTAR

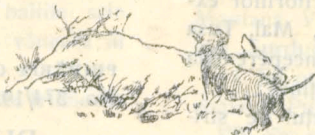
PRIMAR

(ss) *Ivan Chiurschi*(ss) *Nicolae Palim*

PUBLICAȚIUNE

Comuna Gârbova din Județul Sibiu, dă în arendă prin licitațiune revirul de vânat, pe 3 ani adică dela 1 Ian. 1926 până la 31 Dec. 1928, în ziua de 13 Sept. 1925 p. m. la ora 3.
Prețul de strigare este de Lei 4000.

PRIMĂRIA COMUNALĂ

CORESPONDENȚĂ

◇ ILIE HĂNTOIU-NARUJA. — Am primit plata abonamentului D-v. pe anul 1925.

◇ IOAN POPU-CAREII MARL. — Am primit plata abonamentului D-vs. pe anul 1925.

◇ GRIGORE BALLUȚA-MĂCĂREȘTI. — Am primit lei 200 plata abonamentului D-vs. pe anul 1925.

◇ ERWIN MÜLLER-CARANSEBEȘ. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 350, ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația și plata stemei.

◇ SOCIETATEA „UNIUNEA VĂNĂTORILOR ȘI PROTECTORILOR DIN TG.-MUREȘ“. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 1470, ce reprezintă taxa dv. de înscriere și abonamentul pe anul 1925.

◇ LAZĂR SZÖTS ȘI IANCU DE PREDE-BUCOVINA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 240 dela fiecare, plata taxei de înscriere și abonamentul pe 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „MISTREȚUL“. LOCO. — Am primit suma de lei 710, taxa de afiliere și abonamentul pe anul 1925.

◇ ALEX. LIPȘA-DARABANI. — Am primit lei 208, plata abonamentului D-vs. pe 1925.

◇ D-TRIE ANDROCHOVICI-SUCBAVA. — Vă confirmăm primirea abonamentului D-vs. pe 1925.

◇ PIETRO A. PAULON-CRAIOVA. — Am primit lei 250, taxa de înscriere și abonamentul pe 1925.

◇ MAIOR IOTA, C. GROSS, G. IOAN, LALIS ȘI C. DAIA, TOȚI DIN GIURGIU. — Am primit dela fiecare plata abonamentului pe 1925.

◇ CORNEL BELINȚAN-LUGOJ. — Am primit 100 lei abonamentului D-vs. pe primele 6 luni ale anului 1925.

◇ SOCIETATEA „CAMARADUL“ A OFITERILOR DIN GARNIZOANA CRAIOVA. — Am primit suma de lei 760, taxa de afiliere și abonamentul pe 1925.

◇ D-R. IOAN POP-ARAD. — Vă confirmăm primirea taxei, cotizației și abonamentului D-vs. pe 1925.

◇ SOCIETATEA DE VĂNAT DIN JIBOU ȘI JUR. — Am primit suma de lei 570, taxa de afiliere și abonamentul pe 1925.

◇ EUGEN BURCA-TITULEȘTI. — Am primit suma de lei 350, taxa de înscriere ca membru activ, cotizația și costul stemei.

◇ GRIGORE P. REPANOVICI-ALEXANDRIA. — Am primit abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ IOAN ȘI TOM HERBERT-CRAIOVA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 400, abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ ERWIN MÜLLER-CARANSEBEȘ. — Am primit abonamentul pe 1924.

◇ INGINER T. MIHĂILESCU-LONEA. — Am primit prin D-l R. Georgescu, taxa de înscriere și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ FRANZ MULIK-MESTECENI. — Am primit taxa de înscriere a D-vs. și abonamentul pe anul 1925.

◇ INGINER ERNEST C. GHEORGHIU-ANINOASA. — Am primit suma de 100 lei, abonamentul pe primele 6 luni ale a. c.

◇ DR. IOSIF SWORACOVSKI-BUCOVINA. — Am primit lei 40, taxa de înscriere a D-vs. ca membru aderent.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „HUBERTUS“ DIN CLUJ. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 400, abonamentul Societății pe 1925.

◇ INGINER IOSIF FALLER-ORABA BISTRA. — Am primit lei 350, taxa de înscriere ca membru activ, cotizația și abonamentul pe 1925. (Incheiată la 11 Iunie 1925).

◇ DUMITRU ȘI IOAN DRĂGHICI-PRESURĂ-BROȘTENI. — Am primit dela fiecare taxa de înscriere și abonamentul pe 1925.

◇ VICTOR TUTELEA-CLUJ. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 250, taxa de înscriere și abonamentul pe anul 1925.

„STEMA“ a sosit și se află depozitată la Sediul Uniunii din Bulevardul Carol, 30.

Domnii membrii cari pot trece ocazional pe la Sediul, sunt rugați de a-și ridica personal „STEMA“.

◇ N. IONESCU-CHIȘINĂU. — Am primit suma de lei 480, ce reprezintă plata taxelor de înscriere și abonament, precum și costul stemei.

◇ D-R. TITUS POPOVICI-LUGOJ. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 350, ce reprezintă plata taxelor și abonamentul pe 1925.

◇ DIONISIE GOANȚĂ-MOCERIS. — Am primit suma de lei 550, plata taxelor și abonamentului pe a. c., precum și costul stemei.

◇ ION N. LAZĂR ȘI MARIN NANU DIN LIȘTEAVA. — Am primit prin D-nul Socoteanu, taxele de înscriere, abonamentul D-vs. precum și emblema Uniunii.

◇ GRIGORE DOMILESCU-CRAIOVA. — Am primit suma de lei 350, taxa de înscriere, cotizația și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ AUGUSTIN POP-STÂNA DE VALE. — Am primit lei 240, taxa de înscriere și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „VULTURUL“ DIN NĂMOLOASA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 210, ce reprezintă taxa de afiliere.

◇ RAUL PLEȘOIANU-CRAIOVA. — Am primit taxa de înscriere, abonamentul pe 1925 și costul stemei.

◇ FRANZ WENZEL-FUNDUL MOLDOVEI. — Am primit taxa de înscriere și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ NICOLAE MERARIU-VEȘTEM. — Am primit abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ INGINER IOAN M. LĂZURCĂ ȘI A. I. ROCA. — Vă confirmăm primirea taxei de înscriere, cotizația și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ INGINER EUGEN ZEHAN-SF. GHEORGHE. — Am primit taxa de înscriere și abonamentul pe 1925.

◇ IOSEF REH-SF. GHEORGHE. — Am primit abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR DIN TEREĞOVA. — Am primit lei 401, abonamentul pe 1925.

◇ PETRU DUMA-MIERLĂU. — Am primit taxa de înscriere și abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ GHEORGHE IONESCU-CRAIOVA. — Am primit abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ ANTON VARVERI-TULCEA ȘI GHERASIM H. FURNIOTTI-BRĂILA. — Am primit dela fiecare cotizația și abonamentul pe anul 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „VULPEA“ DIN SOROCA. — Vă confirmăm primirea abonamentului pe anul 1925.

◇ EMIL KARMENING-GALAȚI. — Am primit abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ GH. RACOVITĂ-GOLEȘTI. — Am primit abonamentul D-vs. pe anii 1924 și 1925.

◇ DOBRE N. JURUBESCU-LOPĂTARI. — Am primit abonamentul D-vs. pe 1925.

◇ PETRE STRĂMBEANU-BALCIC. — Am primit cotizația și abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „VIDRA“ DIN BALCIC. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 400, abonamentul pe anul 1925.

◇ CONST. D. SĂVULESCU CRAIOVA. — Am primit abonamentul D-vs. pe anul 1925.

◇ ȘTEFAN PREDEȘCU ȘI DUMITRU A. IONESCU-TELEORMAN. — Am primit dela fiecare câte 350 lei, taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe anul 1925.

◇ ILIE GUȚOIU, PREȘEDINTELE SOCIETĂȚII NAȚIONALE ROMÂNE A VĂNĂTORILOR „CĂPRIORA“ DIN CARANSEBEȘ. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 740, taxa de afiliere a Societății. (Incheiată la 15 Iulie 1925).

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

**terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale
livrează ciment de calitate superioară**

**indeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni**

Mai fabrică :

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română :: București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

**CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA**

**50.000.000
12.200.000**

SUCURSALE:

**Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.**

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

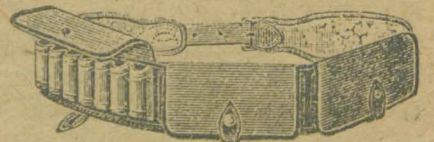
Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
cu mâna și din cel mai fin material.
Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“ OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munifiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de fir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂ

ADR. T

VÂNĂTOARE

CL.: ARMURARIA ENGLEZA

ANUNȚ

O raritate! Cap de porc sălbatic imens
impăiat de vânzare la D-na
Marie Romaszkan, Cernăuți, Str. Reziđenței 4.

ANUNȚ

Rog pe d-nii vânători, care posedă arme de vânătoare «Drilling» Fabr. GUSTAV FÜKERT, cu țeava treia pentru glonț cal. 10 mm. De unde a putea să-mi procur cartușe cal. 10 mm. pentru țeava treia cu glonț? La București nu am găsit. Ași cumpăra chiar cartușe goale trase.

IOSIF I. PETRESCU / T

Măgurele

CONCURS

Societatea Vânătorilor
natului un păzitor pe
Reflectanții vor
tetului societă
vieței și
inainta cererile până la 31 August a. c. comi-
ei, împreună cu pretențiunea salariului, cursul
ventualele certificate.
CINCUL-MARE, la 6 August 1925. COMITETUL
Jud. Târnava-Mare

OCHI

de păsări și mamifere se pot afla la
NICOLAE ROȘCA

Articole de sport și vânătoare,

Cluj

Calea Regele Ferdinand, 141

„HUBERTUS” F. W. PETRI & FII Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35

EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINOFOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuintate aparate fotografice.

DE VÂNATOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHEȚE pentru VÂNĂTORI și originale GOELSER.

Complect asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA

Pentru amatorii colecționari de arme, o piesă rară!

Armă cu cremene pentru glonț, cu țeava de damast, cal. 20 și cu incrustări în aur; toate platinele gravate artistic după gravuri ale celebrului gravor Joh. Elias Rindinger din Augsburg (Inceputul secolului al VIII-lea). Gravat în aur numele lui CASPAR ZENLLER (armurierul curții imperiale vieneze pe timpul împărătesei Maria Theresia. *Obiect de artă de primul rang*, cu care se mai poate trage încă și azi. Prețul este de 200 dolari sau schimb contra unei arme moderne de aceeași valoare.

SE POATE VEDEA NUMAI LA PROPRIET. EI.

A se adresa la Redacția Revistei.

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnicși, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:
STRADA (FABRICEI) No. 2

Magazia:
PIAȚA LIBERTĂȚII

m

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI